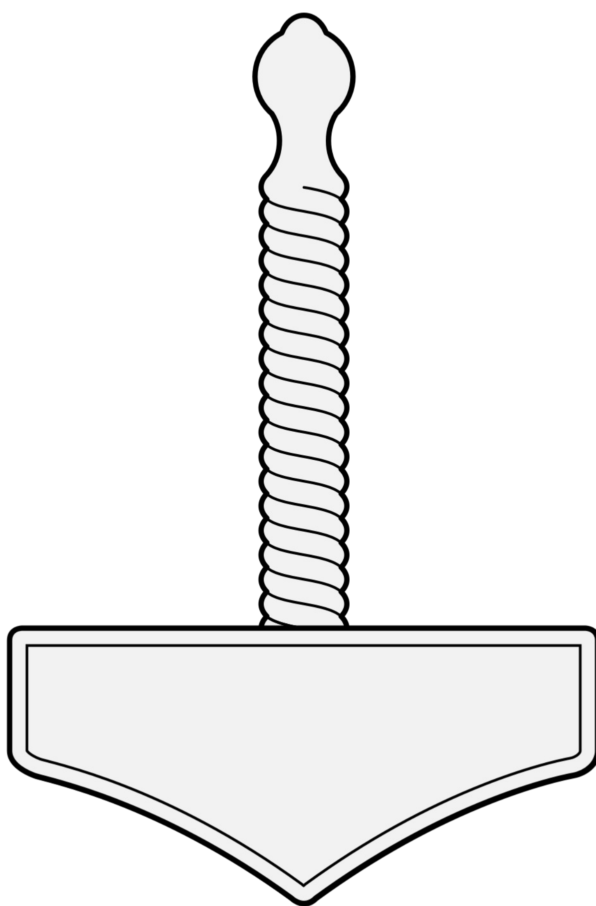

Uitzitten

Een Mentaliteit en Een Praktijk

Introductie

De praktijk van het uitzitten is het lichaam blootstellen aan omkeerbare schade ter versterking ervan. De geest van het uitzitten betreft hetzelfde, maar dan voor versterking van de geest. In het verleden zijn er twee gedachtestromingen geweest die met een dergelijke activiteit geassocieerd werden. Dit zijn de praktijk van yoga en het kloosterleven. Deze twee veroorzaken echter twee problemen, één fysiek en één geestelijk. Het fysieke probleem betreft yoga, wat de Indische praktijk van binden betekent, van het verenigen van lichaam en geest naar Verlichting. Als uitzitten slechts een andere naam was voor yoga, dan zou hier enkel de Indische cultuur toegeëigend worden, en zou er niets nieuws ontwikkeld worden. Het is dan ook zaak om niet alleen de lessen over te nemen die geleerd zijn door de Indische meesters, maar om een eigen methode te ontwikkelen, en een eigen pad te bewandelen voor de ontwikkeling van rust en kracht. Er zal dan ook uit een eigen context geput worden, om te komen tot het uitzitten.

Het tweede probleem betreft de geest van een dergelijke activiteit, en hierbij is het klooster van belang. Kloosterlingen als Clairvaux en Rievaulx stelden zichzelf bloot aan armoede, honger en lijden, iets dat op zichzelf zeer voordelig, en zelfs nobel is. Hun geest, die van het Christendom, was echter foutief: zij zagen het lijden als een moreel gegeven, als straf voor ongehoorzaamheid. De polytheïstische betekenis van dit lijden is echter radicaal anders. Waar de Christen zich obsessief richt op het Goede, waar niet van afgeweken mag worden, doet de heiden precies het tegenovergestelde. De heiden stort zichzelf op het kwade, het schadelijke, het lijden, om dit te overwinnen en om zo kracht te verkrijgen, door middel van tegenstand. Bestand worden tegen een obstakel, tegen een uitdaging, is dan ook de betekenis van het uitzitten en het uitzitten van lijden, met als doel de verwerving van kracht. Dit werk is dan ook een bestudering van de twee kanten van uitzitten. Deel 1 betreft de geestelijke kant, en deel 2 de fysieke kant. Uitzitten vormt hierbij de verbinding tussen de twee, waardoor bestudering van beiden essentieel is.

Deel 1: Het Geestelijke Uitzitten

Om te beginnen hebben we een definitie nodig van het woord 'uitzitten'. 'Uitzitten' is het aanwezig zijn in de tijd, aanwezigheid in de wanorde en het lijden. Uitzitten is daarnaast ook de beoefening van rust, geduld en discipline, en is gerelateerd aan medische genezing, waarbij, na het oplopen van een wond of het toedienen van een medicijn, de tijd zijn werk doet. Dit laatste is gerelateerd aan de Hippocratische eed, *primum non nocere*, breng ten eerste geen schade toe, waarbij altijd de mogelijkheid bestaat dat een medicijn, bij een bepaalde dosis, schade aanricht. Genezing is dan ook een gezond evenwicht tussen medisch ingrijpen, en de tijd zijn werk laten doen, door het lichaam iets te laten onthouden, door iets na te laten.

Voordat we de fysieke beschrijving geven van het uitzitten, is het echter belangrijk om terug te komen op het aanwezig zijn in de tijd, in toenemende wanorde. Waar de kloosterling het kruis zag, zie ik de hamer, de Mjölnir van Donar. De hamer slaat de reuzen, en de tijd slaat de mens. Waar de reus echter in de strijd sterft, is de hamer voor de mens een hulpmiddel, en dienen de slagen hem te versterken. De donder en de bliksem, Donar en Loki, zij verhelderen of de mens in bezit is van kracht, of dat deze kracht nog dient te ontstaan. Ook laat het licht van Loki de zwakte vallen, en helaas de onvoorbereide met hem. Het is dan ook zaak van liefdadigheid om kracht te wensen voor de naaste. Strijd en streef dus met hem, opdat diens macht en scherpte kan toenemen.

De aanwezigheid in de tijd is gerelateerd aan het concept van Dasein van Martin Heidegger, die het Dasein beschreef als 'geworpen' en 'als last openbaart'. Uitzitten veranderd deze interpretatie enigszins, tot het huidige leven als obstakel, dat overwonnen moet worden, om het leven van morgen beter te doen zijn. Dit is de kernboodschap van de Völuspá, de kerntekst van de Edda. Creatieve vernietiging dient het leven te verbeteren, en niet te verslechteren. Uitzitten is deel van dit project. Eén van de obstakels die overwonnen dient te worden is Heidegger zelf, die sympathiseerde met het Derde Rijk. Geestelijk uitzitten met Heidegger als onderwerp zou dus betekenen dat wij, hoe pijnlijk dit ook kan zijn, Heidegger de filosoof dienen te scheiden van Heidegger de Nationaal-Socialist, met de bekentenis dat beiden niet hetzelfde zijn, en dat Heidegger de filosoof waardevolle gedachtes had. Dit is niet gemakkelijk, maar dient toch te gebeuren, en daarom moeten we onze aandacht richten op het concept van Dasein. Dasein draait vooral om de verwerking van de tijd. Verwerking wordt vaak geassocieerd met de dood en rouw. Hierbij heeft verwerking het doel om de geliefde die overleden is te doen wederkeren in een ander aspect van het eigen bestaan, waar de uitdrukking 'een plek geven' vandaan komt.

Hierbij is er sprake van een wedergeboorte van de dode, in een andere vorm. Het zijn veranderd immers niet, de tijd constant. Als laatste is er de mens die tijd en ruimte aan elkaar verbindt.

Om Dasein te kunnen begrijpen, moeten we beginnen met wat Heidegger verwerpt. Heidegger verwerpt met name de 'vernietigende theoretische besmetting van de omringende wereld', en noemde dit proces 'ontleven'. Het theoretische is een bouwwerk dat steeds groter en complexer wordt, maar blijft, ondanks diens groei, een dood object. Ontleven wordt ook wel verdingelijken genoemd, waarbij de wereld een ding wordt, met alle tijd en willekeur eruit geperst, waardoor het sterft. Ook deze vorm van doden is iets dat het uitzitten als geest dient te verwerken.

Ontleven is met name het verwijderen van willekeur, en daarmee de overgang van het ecologische naar het synthetische. Het verschil tussen het ecologische en het synthetische is dat het ecologische verbeterd met schokken, terwijl het synthetische erdoor verslechterd. Het ecologische bezit dus een eigenschap die ook wel 'antifragiel' genoemd wordt, terwijl het synthetische dus 'fragiel' is. Uitzitten probeert deze antifragiliteit, die grotendeels voortkomt uit de filosofie van Nassim Taleb, om te vormen tot een geest en een praktijk. Het is dus een afwijking van zowel monotheïstisch fundamentalisme als atheïstisch sciëntisme, die beiden het synthetische, het kunstmatige, het willekeurloze, met elkaar gemeen hebben. Het theoretische van de wereld is hier het vertrekpunt van, en zowel de theologie als de wetenschap hebben het verdingelijken van de wereld, met andere woorden, alle wanorde uit iets persen, met elkaar gemeen. Uitzitten is een poging dit tegen te gaan. Het laat de tijd zijn werk doen, en wacht tot de impuls tot synthetisering zichzelf vernietigd. De synthetisering is namelijk een meedogenloos monster, waar alleen de tijd tegen helpt.

Het startpunt van deze synthetisering in de Westerse context is Aristoteles, en de teleologie die zijn oorsprong vind in Aristoteles' werk over dieren. Hierin bestudeert hij het functioneren van dieren, en zien we de overgang van het biologische naar het synthetische. De aanloop naar deze teleologie begon in Perzië, met concepten als het opperwezen als heerser van orde, zijn tegenstander als heerser van chaos, en daarmee lijden, en de moralisering van de wereld als slagveld tussen deze twee, wat uitmondt in een eindstrijd en een eindoverwinning voor orde, met het paradijs als ultieme uiting van deze orde. Dit laatste vinden we ook terug in de filosofie van Plato, in zijn werk Critias, waarin Atlantis voorgesteld wordt als een stad met een centraal eiland, met een binnenste, een middelste en een buitenste zeecirkel, en twee landcirkels. Dit proces van Plato is vergelijkbaar met het proces van Mozes, waarbij alle afwijkende goden vernietigd moesten worden. Bij Plato werden alle chaotische goden echter abstract, en daarmee begrijpelijk gemaakt.

De conceptuele wereld van de Ideeën van Plato was een combinatie van de hemelse, kosmische harmonie van Pythagoras en het Huis van Gezang van Zarathoestra. Dit geheel werd voorgesteld als een wereld die alleen bereikbaar was door middel van het juiste denken, wat in Plato werd voorgesteld als de verlossing uit de bekende grot:

'Denk dan nu eens na over de bevrijding en genezing van hun boeien en onwetendheid. Hoe zou de natuurlijke reactie van de mensen eruit zien, als het volgende zou gebeuren? Stel je voor dat er iemand wordt losgemaakt en gedwongen wordt om plotseling op te staan, zijn hoofd te draaien, te lopen en omhoog te kijken naar het licht – dat zou hem wel pijn doen, en door de schittering van het licht zou hij niet kunnen kijken naar de dingen waarvan hij eerst de schaduwen zag. Wat denk je dat hij zou zeggen, als iemand hem vertelde dat wat hij eerst zag niets voorstelde, maar dat zijn blik nu was verbeterd, omdat hij dichter bij de waarheid stond en zich nu had omgekeerd naar iets echters? En als iemand hem ook nog die langsgedragen voorwerpen zou laten zien, en hij na dwingende vragen zou moeten zeggen wat die waren: dan zou hij toch zeker in de war zijn en geloven dat wat hij eerst zag echter was dan wat hem nu getoond werd?'
'Absoluut.'

Later in de dialoog wordt meer uitgelegd:

'En als iemand hem uit die gevangenis zou slepen langs het ruwe en steile pad omhoog, en hem niet los zou laten voordat hij hem eruit zou hebben gesleurd in het licht van de zon, dan zou die behandeling wel de nodige pijn en chagrijn opleveren. En als hij dan in het licht komt, dan zou de zon zijn ogen vullen en hij zou helemaal niets kunnen zien van wat we nu de waarheid noemen.'
'Zeker zo plotseling niet.'
'Het lijkt me dat hij eerst tijd nodig heeft om te wennen, voordat hij de bovenwereld kan zien. Het zal hem aanvankelijk het makkelijkst afgaan om schaduwen te bekijken, en daarna de afspiegeling van mensen en andere zaken in het water, en later pas die dingen zelf. Een makkelijke vervolgstap is het om 's nachts de hemellichamen en de hemel zelf te aanschouwen. Hij kijkt dan naar het licht van de sterren en de maan, liever dan overdag naar de zon en het licht van de zon.'
'Uiteraard.'

Voordat we naar Aristoteles' teleologie gaan kijken, moet nogmaals gekeken worden naar deze alinea's met een religieuze blik. In de filosofie van Plato werd denken verheven tot een goddelijke activiteit, en de overname van het synthetische kan het best gezien worden als een religieuze, en niet een filosofische revolutie. Verder is voor het concept van uitzitten de richting die Plato hier aangeeft van belang. Deze is van ziekte naar genezing, van onwetendheid naar waarheid, van donker naar licht. Het uitzitten gaat uit van een precies tegenovergestelde richting: het ziet verbetering in de vorm van het doorstaan van ziekte, lijden, onwetendheid en het diepste van de nacht. Uitzitten is afdalen naar de onderwereld, met enkel de tijd als bondgenoot.

De grote sprong die Aristoteles maakte is om de perfectie van een harmonieuze bovenwereld door te drijven tot de eindconclusie, en perfectie toe te passen op biologische leven zelf.
Dit ging uiteindelijk veel verder dan het verdingelijken van de wereld: nu werd ook dier en mens een ding, dat zich bewoog met een bepaalde doelmatigheid. Bij Aristoteles is de sprong van het organische naar het synthetische pas werkelijk ingezet: het leven wordt een instrument, een machine, iets dat ergens naartoe functioneert. Plato maakte van de ruimte sferen, Aristoteles van de tijd een machine. In Aristoteles' onderzoek naar dieren zijn drie zaken van belang: de eerste oorzaak, 'ter wille waarvan' iets in beweging wordt gezet, de logische reden, of logos, waarom iets in beweging wordt gezet, en het eindresultaat, of de telos, waar iets naartoe beweegt. Het hele fenomeen van biologisch leven is in de ogen van Aristoteles een noodzakelijk proces dat geheel lineair gebeurd. Dit proces wordt dus geheel door logica en noodzaak gedreven, waarin de 'psuchê', de ziel, een levend wezen voortdrijft naar een vastgesteld doel. Er kan sprake zijn van toeval, of 'tuchê', maar in de natuur heeft alles een telos dat van tevoren vastligt. In Aristoteles' werk over dieren wordt ieder detail van levende wezens bestudeert, en wordt de onmetelijke complexiteit en nauwkeurigheid ervan geobserveerd. Ieder levend wezen lijkt een wonder van de natuur, en een volledige bevestiging van het gelijk van Aristoteles, ware het niet dat de teleologie lijdt aan één groot vooroordeel, wat ook wel het overlevingsvooroordeel genoemd wordt. Dit vooroordeel houdt in het kort in dat degene die levende wezens observeert, er zelden van bewust is dat hij enkel de winnaars van de strijd van het leven ziet. De verliezers ervan, de uitgestorvenen, zullen zich nooit laten zien, en het is dit vooroordeel dat de bron vormt van de impuls tot het synthetiseren van organisch leven. Omdat wij enkel de winnaars zien, gaan we ervan uit dat succes de standaard is, en niet de uitzondering. Wij proberen dit succes op mechanische wijze te kopiëren, vergetend dat dit succes tot stand kwam door een grote hoeveelheid wanorde, pijn, lijden en dood.

Uitzitten als geest dient dus met name in bezit te zijn van een uitstervingsvooroordeel. Het dysfunctioneren dient het speerpunt te zijn, en niet het functioneren, al is het alleen maar uit eigenbelang, namelijk dat dysfunctie iemand veel meer informatie geeft dan functie. Vrijwel iedereen is net als Plato en Aristoteles, en wil een perfecte wereld zien, en doelmatige levensvormen die zich ontwikkelen van imperfectie naar perfectie. We negeren de verschikkingen van de wereld, het lijden, het gebroken, alle dromen die uiteengespat zijn, en verworden zijn tot nachtmerries. Uitzitten is blootstelling aan de nachtmerrie van het leven, en de enige telos die deze nachtmerrie hoort te hebben, is verwerking ervan, het opnemen van het zwarte in de eigen zijn, opdat het hart het door de aderen pompt, en het zo reinigt.

De praktische kant van het uitzitten zijn oefeningen ter doorstaan van het leven, maar de geestelijke kant is die van het richten van de geest tot het irrationele. De harmonie moet door de geest aan stukken geslagen worden, opdat er na verloop van tijd een sterkere harmonie uitstaat uit de fragmenten van geestelijk barbarisme en geweld.

In deze context heeft de wiskundige heilige Pythagoras een wilde antiversie, die zich pas meer dan twee millennia later zou laten zien. Dit was de toneelschrijver Antonin Artaud. Veel van de schrijfsels die Artaud betreffen, wekken vooral verdriet op, van een eenzame man, die onnodig moet lijden. In zijn lijden zien we echter ook een lichtpunt, namelijk het concept van het theater van wreedheid:

'Als theater geen spel is, als het zuivere realiteit is, met welke middelen kunnen we het dan die graad van werkelijkheid geven en van elke voorstelling een soort gebeurtenis maken, dat is het probleem wat wij moeten oplossen.'

Om dit op te lossen, moest volgens Artaud een toneelschrijver ervoor zorgen dat een bezoeker na het verlaten van een theater 'door elkaar geschud en tegen de haren in gestreken zal zijn door de inwendige vitaliteit van de voorstelling en dat deze vitaliteit rechtstreeks te maken zal hebben met de angsten en zorgen van zijn hele leven. De illusie zal niet langer afhangen van het waarschijnlijkheid of onwaarschijnlijkheid van de actie, maar van de mededelende kracht en de realiteit van de actie... We richten ons niet tot het verstand of het gevoel van het publiek, maar tot hun hele bestaan. Dat van hen en dat van onszelf...'

Om deze willekeur toe te voegen aan het theater, ontwikkelde Artaud het theater van de wreedheid, dat hij als volgt beschreef:

'We richten ons op niets minder dan op een terugkeer naar de menselijke of onmenselijke bronnen van theater en op een volledige herleving ervan. Alles wat deel uitmaakt van de ondoorgrondelijkheid en de fascinerende aantrekkingskracht van dromen, dit alles, deze donkere lagen van het bewustzijn... dat willen we zien zegevieren op het podium, met het risico dat we onszelf verliezen en ons blootstellen aan de hoon van een verschrikkelijke mislukking. Wij zien theater als een werkelijk magische onderneming. We richten ons niet tot de ogen, niet tot de directe emotie van de ziel, wat we proberen te creëren is een bepaalde psychologische emotie waarbij de geheimste hoekjes van het hart opengegooid zullen worden.'

Net als iedere heilige is het verhaal van Artaud een verhaal van triomf, tragedie, waanzin en pijn. Maar dus ook van waarde en messcherpe duidelijkheid, en de kern van het leven van Artaud is uiteraard zelfopoffering, in dit geval in naam van de kunst, net als zijn idool, Vincent van Gogh. Zonder het theater van Artaud geen grot van Plato. Dat is de geest van het uitzitten.

Dit brengt ons ook bij de geestelijke dimensie van Dasein, waarbij rationaliteit door velen gezien wordt als per definitie goed, terwijl het tot een totale ontleving heeft geleid, en waanzin als per definitie slecht, terwijl dit ons juist de duidelijkheid van wreedheid schenkt. Dit laatste zou beschouwd moeten worden als de standaard van de menselijke geest: allen zijn wij waanzinnig, maar op enkele momenten zijn wij ook geniaal. Allen zijn we echter ook bekend met het gegeven dat denkactiviteit afgewisseld wordt met filosofische leegte. Ook zijn wij bekend met het gegeven dat de geschiedenis meestal de oplossing is voor zowel gekte als leegte.

De oplossing voor de huidige situatie vinden we in het jaar 1921. In dat jaar probeert Heidegger Aristoteles te doorgronden, en komt tot de conclusie dat, wie Aristoteles wil doorgronden, eerst zichzelf moet doorgronden. Het leven, volgens Heidegger, is niet iets wat we van buitenaf moeten doorgronden, omdat wij er middenin zitten. Volgens Heidegger is het kenmerkende van het leven diens 'ditheid', en die ditheid verdragen wij slecht. Uitzitten is een confrontatie met de ditheid van het bestaan, en met de kern noties van goed en slecht. De uitzitter confronteert de ditheid, maar beschouwd het niet als vloek, maar als gift. De uitzitter kiest niet het goede, want het is het goede van het goede wat hij in twijfel trekt. Uiteindelijk verkiest de uitzitter Nietzsche boven Heidegger, want Nietzsche had de Europese bron van de aanname van het goede van het goede, het Christendom, vaarwel gezegd, terwijl Heidegger nog een verwoede poging deed om dit weer tot leven te wekken. Nietzsche kwam echter in een nihilistische wereld terecht, in een christelijke wereld zonder Christendom, en verving dit laatste uiteindelijk met niets, terwijl Heidegger dit verving met het Nationaal-Socialisme. Nietzsche mag dus verkozen worden boven Heidegger, uiteindelijk is ook hij slechts een startpunt, geen eindbestemming. Beiden probeerden vooruit te blijven gaan, terwijl zij terug hadden moeten gaan, terug van de weg van deze gebroken tak, naar de stam, om te zien waar het mis ging, om zo uiteindelijk een andere weg te bewandelen. Uitzitten is een poging om terug te gaan, en de andere weg die het kiest is het polytheïsme. Een hint van wat fout ging, vinden we ook terug in de filosofie van Heidegger:

'Leven is zorgen, en wel met de neiging het zichzelf gemakkelijk te maken, de neiging tot vluchten.'

Zorg is echter niet alleen gebaseerd op gemak, maar ook op moeite en discipline. Het gemakkelijke en het moeilijke zijn aan elkaar verbonden, en houden elkaar in evenwicht: het gemakkelijke komt voort uit het moeilijke, het doorstaan van het moeilijke maakt gemakkelijk en alleen het gemakkelijke maakt het leven automatisch moeilijk.

Heidegger lijkt dit te begrijpen als hij stelt dat, als het leven zich vastleeft, het terecht komt in een ruïne, wat hij ziet als een val. Helaas verviel Heidegger zelf voor de ruïnes van het Nationaal-Socialisme, al kunnen we onszelf afvragen hoeveel moeilijkheid Heidegger zich kon veroorloven.

Wat de waarheid ook is, Heideggers telos werd het Nationaal-Socialisme. Hij had hierbij zijn eigen filosofie genegeerd, waarbij we niet alleen zijn, maar dit ook waarnemen. Ook is het zijn nooit af, en zijn wijzelf wat we worden. Dasein kan dus opgevat worden als een eeuwige reis, al is dit een zware reis. Dit laatste brengt ons bij een andere grote Duitse filosoof, Arthur Schopenhauer. Schopenhauer zag het bestaan als voortgedreven door een enkelvoudige kracht, die hij de Wil noemde, en onze voorstelling van de wereld vormde. Veel van de inzichten van Schopenhauer zijn geheel correct: de Wil kan inderdaad gezien worden als een giftige substantie. De fout die Schopenhauer echter maakte, is dat de Wil pas op een bepaald niveau schadelijk wordt, en dat giftigheid en schadelijkheid dus niet hetzelfde zijn. De eenvoud van de Wil is het probleem. In de Völuspá begint het bestaan namelijk met Bruller, die aan stukken gescheurd wordt door de zonen van Bur. Dit zijn er drie: Wee, Wodan en Wille. Er is dus ook een spiegel van de Wil, de Onwil, en als we tot op een zeker niveau aan iets schadelijks blootgesteld worden, kan het negatieve wel degelijk leiden tot het positieve. De Wil kan bevredigd worden, zoals het maar reist door en in contact staat met de Onwil, in dit geval de woede en de wee. Deze reis is verpakt in het uitzitten: heterarchie, de circulatie van macht, kan verkregen worden door te reizen door hiërarchie, tevredenheid door te reizen door honger en dorst, en kracht door kou, lijden en armoede.

Het goede komt voort uit het overwinnen van het slechte. Het sterke komt voort uit het overwinnen van het zwakke. De heterarchie ondervangt dit idee, door middel van zelfblootstelling en schuldvergeving. Zelfblootstelling, om precies vast te stellen wat slecht en zwak is, en schuldvergeving, om te erkennen dat het slechte en de zwakte doorleeft moet worden, en dat deze uitzitting vaak komt met tegenslagen en fouten. Wij zijn immers geen beesten en wij zijn immers geen goden. Wij zijn mensen, en angst en woede, en schaamte en humor, zij horen ons niet vreemd te zijn.

Wij zijn ook denkende wezens, en er is ook intellectueel uitzitten. Dit komt neer op het leveren van meedogenloze en compromisloze kritiek, en de gevolgen hiervan uit te zitten. De scherpste kritiek dient geleverd te worden, op een zo precies mogelijke weergave van het idee dat bekritiseert wordt. Een voorbeeld hiervan op politiek rechts is het idee van hiërarchie, en op politiek links het idee van gelijkheid. Deze ideeën dienen tot op het bot afgebroken te worden, bijvoorbeeld door te zeggen dat zowel hiërarchie als gelijkheid geen rekening houdt met tijd, en dus universele vormen van idioterie zijn. Dit kan intellectueel pijnlijk zijn, vooral als je, zoals ik, voorheen heilig overtuigd was van de geldigheid ervan.

Het kan zelfs een persoonlijk risico vormen, maar omdat het doorreizen van foute ideeën tot een betere leefbaarheid van de wereld leidt, dient het alsnog te gebeuren, uiteraard in redelijke vorm. Hiërarchie en gelijkheid zijn de huidige illusies van de tijd. Zij verheven zich beiden zelfs boven het leven, en offeren het leven op voor hun lege ideaal, wat onacceptabel is. Er dient dus een zware reis ondernomen te worden door beiden, en het resultaat hiervan is onzeker. Het werk van het gelijk overlaten aan de tijd, dat is uitzitten.

Om terug te keren naar Heidegger is het drama van diens bestaan dat de mens Heidegger niet opgewassen was tegen de Heideggeriaanse filosofie. Hij was overigens niet de eerste die slachtoffer werd van zijn eigen denken. Ook Nietzsche kon de eeuwige wederkeer niet aan, en verdween in een filosofische diepte. Groots was tenslotte ook zijn openbaring: het bestaan als instabiliteit, als eeuwige instabiliteit, met stabiliteit als slechts tijdelijke rust, als slechts tijdelijk herstel. Om stabiliteit te verkrijgen moet de mens door de instabiliteit heenreizen, zonder dat hij ooit eeuwige stabiliteit verkrijgt.

Voor we naar de praktijk van het uitzitten gaan, moeten we ons nog eenmaal confronteren met de duistere kant van het Europa van de twintigste eeuw. Deze duistere kant is de voortdurende relevantie van de jurist Carl Schmitt. Net als Heidegger viel Schmitt voor de verleiding van het Derde Rijk, en had een actieve hand in diens rassenwetten. Aldus het weerzinwekkende, verwikkeld om het geniale. Het inzicht van Schmitt over oorlog als onvermijdelijk, en het begrip politiek als tussen vriend en vijand zijn wel degelijk relevant, tot op de dag van vandaag. Er is de neiging om met Schmitt iets te doen wat we ook willen met Heidegger, namelijk om beiden te zien als trouwe volgelingen van Heraclitus. Voor Heidegger het leven als stroom, voor Schmitt oorlog als vader van alles. Helaas, de twee kunnen niet gescheiden worden van hun tijd, wat laat zien hoe verweven filosofie is met de werkelijkheid, en hoe gemakkelijk en verleidelijk stabiliteit is. De stilstand van hiërarchie wordt keer op keer verkozen boven de dynamiek van het leven, ondanks dat uit alles blijkt dat de grond van het bestaan instabiliteit is. Het is de instabiliteit van de tijd die, samen met al het leven in het bestaan, wat we kortweg 'omnivitalis' kunnen noemen, een danskoppel vormt, waarbij de tijd telkens weer wanorde stuurt naar het leven, en het leven zich constant aanpast aan deze wanorde. Instabiliteit gaat echter verder dan alleen het bestaan. Het maakt van niets iets. Instabiliteit is zowel het leven als het bestaan. In Heraclitus' spreuken is eenzelfde idee te zien:

'Eenmaal geboren willen zij leven en hun lot van sterveling ondergaan [...] en zij laten kinderen na zodat het lot weer wordt geboren.'

Uit: Stromateis III, 14, Clemens van Alexandrië

Dat is de ware betekenis van het lot. Het is het leven, al het leven, en de constante stroom van tijd die het probeert te beëindigen. Heidegger en Schmitt probeerden dit ook te vangen, maar hieven hun politieke idealen boven het leven. Aldus de ondergang van deze idealen. Wodan is niet blind. Zijn inspiratie reikt tot voorbij de sterren, maar zijn woede eveneens.

Wellicht is het het einde van het leven die Schmitt deed worden tot wie hij werd. Heidegger kreeg immers ook angst voor de dood, dat hij zag als het alomtegenwoordige voorbij. Ook de antieken waren bekend met dit voorbij, vanaf het eerste moment. Gilgamesj werd nederig door de dood, maar in de dood vinden wij ook vrijheid en dapperheid. Wanneer de dood wordt geaccepteerd als gegeven, en we niet meer vluchten in illusies, voelt dit als een verrijking, geen verarming. Het neergaan van een hiernamaals is in het begin pijnlijk, maar uiteindelijk een bevrijding van een illusie, en de opmaat tot authenticiteit, omdat men eindelijk leeft met daadwerkelijke gevolgen van iets dat permanent en daadwerkelijk zijn leven kan beëindigen. Dit alles voelt alsof de wereld en het leven in een ander perspectief komt te staan. Het leven is ineens echt, en daarmee rijker en waardevoller, omdat het ooit eindigt. Dit is waarschijnlijk het sterkste punt van het atheïsme, namelijk de acceptatie van de dood als gegeven, maar het atheïsme kon dit sterke punt niet verzilveren, omdat het overgaat in sciëntisme, de illusionaire ideologie van wetenschap als brug naar het hiernamaals. Dit alles mondt uit in het transhumanisme, dat de mens en het leven wilt overstijgen, en dus weer gevallen is voor een illusionaire wereld zonder de dood, waarin wij op één of andere manier eeuwig kunnen en zouden willen leven. Ontgoden wordt ontleven, tot in de botten van de mens, en realisme verwatert weer tot een nieuwe illusie.

Om echter terug te keren naar Schmitt kunnen we zijn begrip van politiek wel degelijk nuttig maken, namelijk door te stellen dat vijandschap kan leiden tot verbetering en groei. In dit geval zou echt vijandschap alleen tegen het leven zelf kunnen bestaan, en in dit geval zou het leven zelf deze vijanden van het toneel doen verdwijnen. Als twee strijders echter vechten, dan hebben ze niet alleen te maken met de instabiliteit van de wereld, maar ook met die van de mens. Dit wordt een grote opeenstapelingen van instabiliteiten, maar als dit geconfronteerd kan worden, dan kunnen deze twee instabiliteiten elkaar aanvullen, en kan niet alleen lichamelijke, maar ook geestelijke sterkte toenemen, met uithoudingsvermogen, omgang met tegenslag, wederzijds respect voor medelijden. De oorlog mag dan eeuwig zijn, de vreugde erin vinden is meer dan mogelijk, zolang er maar de mogelijkheid is om de sterkte in jezelf te zien in de ander. Anders kan een spiegel uitkomst bieden, en kan deze de sterkte in de ander weerkaatsen. Dit gebrek aan morele balans is dan ook gelijk het probleem van het denken van Carl Schmitt. De strijder heeft geen enkele moeite met iemand die hem slaat, zolang de tegenpartij ook maar accepteert dat hij dan ook geslagen wordt.

Ik eindig met de geest van het uitzitten, dat op niets anders neerkomt dan eeuwig wonen, leven en reizen in de instabiliteit, en het permanent verwerken tot balans. Nietzsche voorzag dit al, samen met alle vertakkingen die geschept moeten worden, en de mogelijkheden die daarmee vergaan, omdat daarmee een geheel nieuw universum tot stand komt. Zo ook het leven: wij worden geboren, sterven, en maken zo plaats voor ander, nieuw leven. Het leven zelf veranderd echter fundamenteel niet: het blijft bestaan, het blijft overleven, het blijft groeien. Ons leven is de zelfopoffering die wij moeten brengen aan het leven, met als stille hoop dat, als dat eenmaal gebeurd is, wij iets van waarde kunnen doorgeven aan het leven. Het leven is overleven, de rest is commentaar. Dat is het hele uitzitten.

Deel 2: Het Fysieke Uitzitten

Aan de Oude Goden kunnen wij niet ontsnappen. Iedere poging is gedoemd tot mislukken. Het is dus zaak om de Ouden te integreren in ons leven. We moeten ons leven deel maken van het leven, van het lot. Vandaar dus het uitzitten, waarbij het geestelijke uitzitten het verkrijgen is van innerlijke duidelijkheid, een innerlijke stabiliteit, in een daar-zijn van instabiliteit. Vanaf het Sjamanisme het polytheïsme, vanaf het polytheïsme het monotheïsme, en vanaf het monotheïsme de wetenschap. Dat wij allen mogen behouden.

De Twee Algemene Regels van het Uitzitten

Het uitzitten is het ritueel, het Omnivitalisme is de filosofie achter dit ritueel. Een uiteenzetting van het Omnivitalisme is al gegeven, in de vorm van het concept van antifragiliteit. Daarom kort de twee ethische regels waar al het andere uit voortkomt. Deze twee regels zijn geen strikte dogma's die opgelegd dienen te worden, en er hoort altijd ruimte te zijn voor interpretatie ervan. Het zijn echter wel twee beginpunten, van waaruit geredeneerd wordt, en zijn dus essentieel voor uiteenzetting van vervolgstappen. Ook is er de hoofdzonde, namelijk eerloosheid. Nooit mag de mens vernedert worden.

Regel 1: Omnivitalis

Het lot is Omnivitalis, al het leven, en de activiteit van het leven is permanente aanpassing en zelfblootstelling aan de tijd. Het doel van het leven is overleving en groei van het leven. Individueel leven is vervangbaar, het leven zelf hoort dit niet te zijn. De goden zijn de gehoorzamen aan Omnivitalis, en alles wat boven het leven verheven wordt, zal verwijderd worden. Aldus het leven: de tijd mag als enige toevoegen. De mens mag slechts het schadelijke verwijderen.

Regel 2: De Spiegel

De kern van ethiek is de ander behandelen zoals de ander jou behandeld. Het doel van ethiek is voldoen aan regel 1.

Help mij, O Wodan, woede tot bestaan. Geef mij de boeien, de oorlogskluister, de angst tot overleven.

De Anonieme Orde van Julius Civilis

Hen die toegewijd zijn aan het uitzitten zullen zich verenigen in een heilige orde. Deze orde zal er alles aan moeten doen om het ritueel veerkrachtig en sterker te maken, en moeten het dus aan de moeilijkste testen en hardste kritiek onderwerpen. Zelfs identiteit mag geen belemmering vormen voor deze heiligste van taken, dus zal dit een anonieme orde worden. Niemand zal weten van de ander wat de identiteit van de ander is. Alleen door daden en gehoorzaamheid aan de principes zal de een de ander herkennen als lid van de orde. Degene die lid is van de orde, zal ontmoeten in het zwart.

Hij moet een zwart hoofddeksel dragen. Dit hoofddeksel dient zelf gemaakt te worden, door een schipperspet te nemen, de klep, de knopen en de band eraf te halen, en het gat te dichten. Dit is een symbolische handeling, ter herinnering van een toewijding aan het principe van zelfblootstelling. Verder moet een lid een zwarte bivakmuts op hebben, een zwarte jas dragen, een zwarte spijkerbroek, omarmt door een eenvoudig zwart kleed, aan zijn voeten zwarte schoenen. Hij dient ruig te zijn, en dient zijn geloof ruig te behandelen, opdat het door de ruigheid beter wordt. Niemand is een hogere volgeling van Wodan dan degene die zich opwerpt als zijn gevangene, en zich onderwerpt aan zijn verschrikking. Dit maakt hem tot een zogenaamde 'Verschrikkingskunstenaar'. Bij foltering wordt er vaak gesproken over 'aangeleerde hulpeloosheid', de hopeloosheid bij herhaaldelijk en willekeurig lijden. Wat Wodan wil is echter niet aangeleerde, maar functionele hulpeloosheid. Het lijden dat Wodan zijn nageslacht aandoet, moet zo grof en willekeurig zijn, dat zijn nageslacht door de hulpeloosheid heen reist, en het overmant en vernietigd. Maar bovenal moet de kledij mooi zijn. Zonder schoonheid is leven onmogelijk.

Uitzitten is de sleutel tot de reis door deze hulpeloosheid. Deze hulpeloosheid mag nooit opgelegd worden, en dient vrijwillig aangenomen te worden, het liefst nadat de Orde de vrijwilliger meerdere malen de toegang tot de Orde geweigerd heeft. Verder kan een dergelijke organisatie niet afhankelijk zijn van een winstoogmerk, omdat het leven niet afhankelijk is van een winstoogmerk. De Orde dient dan ook in stand gehouden te worden door donaties, en er mag nooit een ruilhandel komen van prestaties en tegenprestaties. De Orde is geen gemeenschap van ras of geslacht. Het is een gemeenschap van taal, ideeën en cultuur, en de Orde dient dan ook als bovenal als een informatiegemeenschap gezien te worden. De Orde dient beloond te worden voor aantoonbare prestaties voor een betere wereld, en verder voor niets. Iedereen buiten de Orde heeft als taak het met argwaan te bekijken.

Uitzitten is ons hangen aan de Yggdrasil, en hiervoor zijn rituelen nodig. De rituelen van het uitzitten kunnen we halen uit de Indiculus superstitionum et paganiarum, een lijst van heidense rituelen die opgesteld werden door de Kerk, die een ander doel had dan het leven zelf, namelijk kerkelijke macht. Om deze reden moesten deze levensdienende rituelen gedemoniseerd worden, en is het noodzakelijk om deze rituelen te herstellen in hun levensdienende vorm. De lijst van rituelen is als volgt:

1. De sacrilegio ad sepulchra mortuorum
2. De sacrilegio super defunctos id est dadsisas
3. De spurcalibus in Februario
4. De casulis id est fanis
5. De sacrilegiis per aecclesias
6. De sacris silvarum quae nimidas vocant
7. De hiis quae faciunt super petras
8. De sacris Mercurii vel Iovis
9. De sacrificio quod fit aliciu sanctorum
10. De filacteriis et ligaturis
11. De fontibus sacrificiorum
12. De incantationibus
13. De auguriis vel avium vel equorum vel bovum stercora vel sternatationes
14. De divinis vel sortilegis
15. De igne fricato de igno id est nodfyr
16. De cerebro animalium
17. De observatione paganorum in foco vel in incoatione rei alicuius
18. De incertis locis que colunt pro sanctis
19. De petendo quod boni vocant sanctae Mariae
20. De feriis quae faciunt Iovi vel Mercurio
21. De lunae defectione quod dicunt vince luna
22. De tempestatibus et cornibus et cocleis
23. De sulcis circa villas
24. De pagano cursu quem yrias nominant scicis pannis vel calciamentis
25. De eo quod sibi sanctos fingunt quoslibet mortuos
26. De simulacro de consparsa farina
27. De simulacris de pannis factis
28. De simulacro quod per campos portant
29. De ligneis pedibus vel manibus pagano ritu
30. De eo quod credunt quia femin(a)e lunam commende(n)t, quod possint corda hominum tollere iuxtra paganos

Op basis van de twee algemene regels zullen wij deze rituelen in ere herstellen. Do ut Des. Ik geef, opdat u geeft.

De 30 Rituelen van de Anonieme Orde

Deze rituelen dienen in de eerste plaats voor jezelf en alleen plaats te vinden. Het overstijgen van groepsdenken is het lot in eigen handen nemen, en ritueel vertoon zonder handelen is het vergif van iedere religie.

Ritueel 1: Het Graf Bezoeken

De voorouders vereren en herinneren is essentieel voor geestelijke overleving. Zij zijn het tenslotte, die de treden vormen van de trap naar grootsheid, en de hoogste eer is om zelf bij te dragen aan een hogere, betere morgen voor hen die na u komen. Het bezoek aan het graf is het eerbewijs van uw eigen bestaan. U herinnert zich de voorouders, en in ruil geven zij de voorbeelden waardoor u de huidige verschrikkingen van het bestaan kan weerstaan.

Het graf van een dierbare dient dan ook iedere week bezocht te worden. U dient het vuur van hun herinnering brandend te houden, dus een kaars is passend hiervoor. Om geld te besparen is het mogelijk om lange kaarsen in tweeën te breken, deze kunnen ook gewoon aangestoken worden en gebruikt worden als vlam van herinnering. Ook is het verstandig om aarde te nemen, en de aarde en de kaars in een glazen lamp te doen, dit ter bescherming van de kaars voor de elementen. Haal het vet van de vorige kaars uit de lamp, dit zal zich opgehoopt hebben in de aarde, gooi dit weg, steek de kaars in de aarde, steek hem aan en loop naar het graf. Vervolgens neemt u de Edda, zoekt u de Völuspá of de Hávamál op, en leest u enkele strofen hieruit. U eindigt het bezoek standvastig, terwijl u zegt 'Kom, gaat voort, ten strijde, kom, gaat voort en strijdt ons moe.'

Ritueel 2: Het Jaarlijkse Grafbezoek, dat wil zeggen Dadsisas

De Dadsisas is het lied voor de doden. Ieder jaar dient dit lied gezongen worden, en dient er gedronken te worden op de geest van de dode. Bij de geest van de dode is van belang de gedachte en de vorm. De gedachte is de herinnering aan de dode, die voortleeft in onszelf. Wij zijn het die de dode doet voortleven, in zowel geestelijke als fysieke vorm. In geestelijke vorm leeft de dode voort in dat wat we denken, ons handelen en de ideeën die wij verspreiden in het leven. Zolang de dode voortleeft in dit alles, leeft de dode. Fysiek zal de dode echter het lichaam verlaten, en deel worden van de natuur, en het leven dat het voortbrengt. De vorm van de dode veranderd dus weliswaar, fysiek veranderd er echter weinig. De Dadsisas is ter herinnering van dit proces, opdat de dode kan voortgaat in het bestaan, en tegelijkertijd ook aanwezig kan blijven in ons leven.

Als wij de dode niet herinneren, dan zal de dode alsnog aanwezig blijven in onze ziel, maar zal het muteren tot een gedrocht, dat ons zal achtervolgen als een schaduw. Het kan ons niet met rust laten, maar het is ook goed om te erkennen dat, net als bij de naaste, de persoon ook eisen mag stellen. Herinnering is een uitwisseling, en als de persoon in kwestie schuld bekend aan de dode, dan is het ook niet meer dan redelijk dat de dode deze schuld overweegt en vergeeft. Doet de dode dit niet, dan is een onvoorwaardelijk schuldgevoel geen enkele verplichting. Als levenden moeten wij immers ook open staan voor vergeving, en bij de herinnering aan de levenden is dit niet anders. Drink dus op hun bestaan, maar blijf een gelijkwaardige relatie houden met de dierbare herinneringen. Denk bijvoorbeeld eens aan de voorouders die geloofden in eeuwige straf voor hun voorouders. Zoiets is onbespreekbaar, en een schandaal, en een nageslacht heeft geen enkele verplichting aan de weerzinwekkende ideeën van vroeger. Zo werkt de natuur ook helemaal niet. Het neemt het nuttige, en wist het schadelijke compleet uit. Liever in de hel met verwanten, dan in verrukking met schoften. Aldus de verwarring van het Abrahamisme, namelijk een heilsgeschiedenis in omgekeerde volgorde: eerst de Duivel, dan pas God. Eerst de Verschrikking, dan de Beschaving, en de twee kunnen niet van elkaar gescheiden worden, net zoals leven en dood niet van elkaar gescheiden kunnen worden.

Was uzelf dus op op deze heilige dag, en bedenk dat alle roem en rijkdom enkel aan de doden toebehoord.

Ritueel 3: De Reiniging in Februari

Februari is de sprokkelmaand. Honger, daarentegen, wordt vaak gezien als iets slechts, terwijl armoede ook gezien kan worden als zuivering. De sprokkelmaand houdt verband met de winterzonnewende, en moet dus gekarakteriseerd worden door vasten. Het vasten bestaat ter aanduiding dat voedsel verzamelen een langzaam en pijnlijk proces is. Het kan niet als vanzelfsprekend gezien worden, en vasten is niets dan de herinnering aan armoede. Zij die buiten slapen hebben het met name moeilijk in de winter, en geen enkel persoon hoort zijn aandacht te houden aan zichzelf, terwijl de ander aan de kou lijdt. Vasten is dan ook vooral delen, het delen van de pijn van het leven. Gedeelde smart is tenslotte halve smart, maar gedeelde vreugd is dubbele vreugd.

De reiniging begint op 6 december. Op 5 december is Wodan langs geweest, en tot de koudste dag van loutering moet er een maand stilgestaan worden bij de schaduw van Wodan. De schaduw kan beangstigend zijn, maar het is ook bekend dat de schaduw van Wodan veel waarheden prijsgeeft die Wodan zelf vaak nalaat. Vandaar dan ook dat de twee raven Huginn en Muninn Wodan trouw blijven, en vandaar hun giften van boodschappen en intelligentie. De koudste dag van loutering wordt aangegeven door de dag van de winterzonnewende. Deze valt tussen 20 en 23 december in het noordelijk halfrond, en tussen 20 en 23 juni in het zuidelijk halfrond. Het doel van het vasten is om vanaf deze dag geen dierlijke producten meer te nemen, maar dit kan lastig zijn, dus bouw het vasten rustig op. Fouten maken is menselijk, dus wees vergevingsgezind, naar jezelf en anderen.

In het nieuwe jaar, in februari, is het tijd voor voorspellingen voor wat het jaar gaat brengen. Dit moet gedaan worden door wijn te sprenkelen op brood, en hieruit een voorspelling te doen. Het brood moet geconsumeerd worden, en er moet stevig gedronken worden. Na de voorspelling is het tijd om het vasten te breken, en is het dus tijd voor feest en uitbundigheid. Op 3 januari worden heilige eden afgelegd, en aan het einde van februari wordt het oogst gevierd. Heilig is de oogst, maar onvoorspelbaar ook, dus het schrikkeljaar zal geen inzicht brengen in hoeveel er opgehaald zal worden. Er zal wel gefeest worden, want zo is het leven.

Ritueel 4: De Tocht naar de Hutten

In de wouden zijn de hutten voor de goden. Zij worden gemaakt door grote takken tegen een boom aan te zetten, ze aan de takken te bevestigen en zo een hut te bouwen. De hutten zijn niet bedoeld voor bewoning. Ze zijn bedoeld voor de goden en geesten die leven in de wouden, en zij moeten dan ook tevreden gehouden worden. Dit moet gedaan worden door hun een afbeelding te schenken. Door de afbeelding ontstaat een pad naar de goden om in contact te kunnen treden met hen. De afbeelding van de god is een poort, van waaruit hoop en wanhoop kan stromen naar de goden, en kracht en wildheid kan stromen naar de mens.

Als een hut gebouwd is, moet een godenpaal gekerfd worden. Neem een dikke tak, met een lengte van ongeveer het eigen midden. Kerf er langzaam, dus over enkele dagen, de afbeelding van de god uit. Maak het andere uiteinde van de tak tot een punt. Ook is het zaak dat de bovenkant van de afbeelding van de god niet te puntig is, omdat de paal met behulp van een steen in de grond geslagen moet worden. Als dit wel het geval is, zoek een steen die de vorm van de afbeelding volgt, en bewerk de afbeelding nadat hij de grond in is geslagen, en eventueel is beschadigd.

Iets anders dat bij deze hutten gemaakt kan worden, is een offerkuil. Graaf een kuil vlakbij de hut, en omring deze met planken, zodat men rond de kuil kan staan. Het offer is iets opgeven ten behoeve van de goden, de mensheid en het leven. Wrede offers zijn dus uit den boze, maar het is wel zaak om een prijs te betalen voor het eigen geloof. Neem dus iets dierbaars en waardevols, en geef het op. Zorg er wel voor dat dit iets materieels is, en nooit iets levend. Het materiële en het conceptuele dient te buigen voor het leven, voor Omnivitalis, en nooit andersom.

Ritueel 5: De Houten Tempel

Naast de hutten in de wouden dienen er ook vaste tempels te zijn. Deze moeten van hout zijn, volgend uit de zevende strofe van de Völuspá:

'De Asen zagen elkaar op de Wielende Vlakte;
hoog timmerden zij hun altaren en tempels,
zij plaatsten een smidse, smeedden hun schatten,
zij goten tangen en andere werktuigen.'

De vorm van deze tempels is die van een Noordse Stavkerk. In deze vorm is de houten tempel bewaard gebleven, en deze vorm dient dus als beginpunt voor de nieuwe houten tempel. Wel moet echter opgemerkt worden dat Nederland een combinatie is van het Germaans-Keltische, en het Romeinse. Het Germaans-Keltische gedeelte is sterk en tijdsbestendig, maar kan ook bruut en wreed zijn. Het Romeinse gedeelte is verfijnd en slim, maar ook decadent en zwak. Beiden horen elkaar dus aan te vullen, en de Nederlandse cultuur is weinig meer dan een voorzichtige balans tussen deze twee.

De vorm van de Noordse Stavkerk moet dus vermengd worden met de meer verfijnde vormen van de Romeinse beschaving. Een uitstekende bron hierin is Vetruvius' handboek van de bouwkunde. Er is dus ook bij de tempels sprake van civiel primitivisme: er mag gebruik gemaakt worden van bronnen van beschaving, maar het grootste gedeelte van de tempel is met name afkomstig uit het woud, en vind met name plaats in en met het woud. Aldus Vitruvius:

'Bouwhout moet worden gekapt vanaf het begin van de herfst tot het moment waarop de westenwind begint op te steken. In de lente worden alle bomen namelijk zwanger en geven ze hun natuurlijke krachten aam het voortbrengen van het loof en de jaarlijkse vruchten. Door de behoeften van het lenteseizoen zijn ze dus leeg en nattig, worden daardoor hol en door de lege poriën zwak. Zo gaat het ook bij het lichaam van een vrouw die een kind verwacht: totdat het kind is geboren, beschouwt men haar als niet volkomen gezond. […]'

'Op dezelfde wijze kunnen bomen in de herfst bij het rijpen van de vruchten en het verwekken van het loof, met hun wortels uit de aarde sap in zich opnemen. Ze leven weer op en worden in hun vroegere stevigheid hersteld. De krachtige lucht van de winter evenwel drukt ze samen en maakt ze gedurende bovengenoemde periode massief. Als volgens deze redenering het hout op het genoemde tijdstip wordt gekapt, is dat dus het juiste moment. Bij het kappen van een boom moet de boomdikte worden ingehakt tot middenin de merg. Dan moet hij een tijd zo blijven staan, zodat de sappen er langs die weg uit druppelen en hij opdroogt. Zo zal het onnutte vocht binnen de boom er via het spinthout uit vloeien, en wordt voorkomen dat rottend sap binnenin afsterft, waardoor de gelijkmatige kwaliteit van het hout wordt aangetast. Pas als de boom droog is en niet meer druppelt, mag hij worden geveld en zal hij het best bruikbaar zijn. Dat dit zo is kan men ook waarnemen bij bomen in boomgaarden. Wanneer deze, elk op zijn tijd, onderaan de stam worden ingeboord en gesnoeid, laten ze uit hun merg het overdadig en schadelijk vocht dat ze bevatten via de gaten wegvloeien. Door zo te drogen verkrijgen ze duurzaamheid. Vocht dat geen uitweg uit de boom vindt, verdikt in het binnenste, gaat rotten en maakt de boom hol en ziek. Kortom, als bomen die nog levend overeind staan door indrogen niet afsterven, hoeft men er niet aan te twijfelen dat bomen die als timmerhout worden gekapt in bouwwerken langdurig groot nut kunnen bewijzen, als ze op deze manier zijn behandeld.'

Hierna moeten we gaan kijken naar de boomsoort. Omdat de altaren en de tempels aan de elementen en agressie onderhevig zijn, moeten we dus de meest gangbare boomsoort beschikbaar kiezen. Vitruvius maakt hierbij echter gebruik van de elementen lucht, vuur, water en aarde, en deze zijn niet toepasbaar op het hout zelf, maar op de omgeving waarin de tempel komt te staan. Het is dus aan ons om de juiste soort te vinden, en de gemakkelijkste manier is om dit stochastisch te doen: bouw een kleine versie van de tempel met alle beschikbare soorten hout, bewerk deze allemaal op dezelfde manier, nummer ze en laat de elementen het werk doen. Op deze manier wordt de tijd gebruikt om de juiste manier en de juiste soort aan te wijzen. Vervolgens haalt de mens het onjuiste weg.

Ook de ideeën van Vetruvius over het ontwerp zijn van belang. Volgens Vetruvius is het centrale idee van een ontwerp evenwichtige verhoudingen, oftewel 'symmetria'. Dit gebeurd volgens Vetruvius door middel van 'proportio', het nemen van een vastgestelde maateenheid, waarmee de onderdelen van het gebouw op elkaar en op het totaal worden afgestemd, wat resulteert in evenwichtige verhoudingen. Vetruvius vergelijkt dit met de natuur, die hetzelfde heeft gedaan met de mens, en dit is een goede vergelijking. Wel moet de opmerking geplaatst worden dat de natuur dit door middel van gissen en missen doet, en dat de mislukkingen van het verleden begraven en vergeten zijn, waardoor we geneigd zijn ze niet te zien, terwijl ze wel degelijk op de loer liggen. Dit is echter alleen een probleem als er niets geleerd wordt van mislukkingen.

De maat die aangehouden werd door de Grieken is tien, omdat dit een volmaakt nummer is.

Wij zullen dit ook hanteren, want naast volmaaktheid, is tien ook een praktisch nummer, aangezien een hand tien vingers heeft. Vervolgens kiezen we de grondvorm. We nemen de eerdergenoemde stavkerk, in dit geval een exemplaar uit Borgund, in Noorwegen. Deze tempel wordt gekarakteriseerd door wat het beste beschreven kan worden als 'een dak bovenop een dak'. Hierbij wordt het dak gekopieerd, worden alle verhoudingen met 1 meter verkleint, en wordt het bovenop het oorspronkelijke dak gezet. Het doel van dit ontwerp is zelfnabootsing, waarbij het bovenste gedeelte een kleinere versie van het geheel is, dat als het ware organisch uit de tempel is 'gegroeid'. Wiskundig wordt dit ook wel een 'fractaal' genoemd, en de architectuur waar dit ontwerp een beginpunt van hoort te zijn, is de fractale architectuur. Dit is een architectuur dit gekenmerkt wordt door vormen binnen vormen binnen vormen, die een natuurlijke cyclus nabootsen.

Het interieur van de tempel dient minimalistisch te zijn, met alleen de pilaren die het binnendak omhoog houden, een houten vloer en in drie richtingen de goden. De drie richtingen symboliseren de drie culturele stromingen die in Nederland zijn samengekomen: Germaans, Keltisch en Romeins. Een goede opstelling zou zijn aan het hoofd Wodan, met aan weerszijden Nehalennia en Jupiter. De goden aan weerszijden dienen mannelijk en vrouwelijk te zijn, twee zijden, die aan elkaar verbonden zijn, maar alsnog niet inwisselbaar, en uniek van elkaar. Ze vullen elkaar aan, en staan tegenover elkaar, maar staan tegelijkertijd ook in dialoog met elkaar.

Als laatste dient het geheel een extra bescherming te hebben, door een omheining met een galerij. Beveiliging is essentieel, en geen enkele beveiliging is succesvol zonder selectie aan de poort. Tot slot een naam en een toewijding, in ons geval de stamvader van de Bataven, Baeto, en de toewijding van P.C. Hooft:

'Aan u, bezorgen de goden een lege plek ter vrije beschikking die Maas en Rijn en Oceaan met wilde golven omsluiten. Daar wacht uw nageslacht een machtige staat. Daar zult gij een bekwaam volk stichten, om in alle eeuwen voort te bestaan. Bataven zal eerst hun naam zijn, later Hollanders, die in vrede en in oorlog in alles zullen uitstijgen boven hun buurlanden.

Geprezen zijt u, o Baeto.'

Aldus de altaren en tempels. Tot slot nog de opmerking dat niets weerhoudt om eigen vormen te bedenken, zolang ze maar in dienst van het leven zijn. Het doel van dit alles is het vieren van het leven, en het leven heeft baat bij vrijheid, en afwijking van datgene wat het leven in de weg zit. Wees de wijking, wees de uitmuntendheid, wees de discipline. Alleen discipline geeft de resultaten als deze.

Ritueel 6: De Heiligdommen in de Bossen, ofwel de Nimidas

De Nimidas is het boomheiligdom. Het is de basis van het sacrale, maar daarnaast ook een simplificatie ervan. Simplificaties zijn nooit aan te raden, tenzij er geen alternatief is. Deze vorm is dus alleen aan te raden als er geen mogelijkheid is om een tempel te bouwen, door de hardheid van de elementen, of de hardheid van de mens.

De Nimidas is een vierkante, kleine omwalling rond een heilige boom. De omwalling is van aarde, en wordt doorbroken door een ingang en een uitgang. De boom bevindt zich binnen de omwalling, evenals vier of vijf cultuspilaren. Ook kunnen er zich enkele offerkuilen bevinden, waarin de offers gelegd en verbrand worden. Nogmaals, het conceptuele en het materiële gaat altijd boven het levende, en het offer is enkel bedoeld om het geloof waarde te geven. Ga de omwalling in, bewijs de eer aan de heilige boom, bewijs eer aan de heilige pilaren der herinnering, en offer iets van waarde op, door het in de offerkuil te leggen en te verbranden.

Ritueel 7: De Stenen en de Goden

Het minerale verdient onze specifieke aandacht. Het is namelijk niet levend, maar wordt vreemd genoeg wel vaak als levend beschouwd. Hierbij wordt dezelfde fout gemaakt als het verwarren van het conceptuele en het levende. Het levende heeft altijd de voorkeur, ongeacht wat er tegenover staat, en wat er ook tegenover gezet wordt, zal altijd in dienst staan van het leven. Dat gezegd hebbende kunnen we de stenen inzetten in dienst van het leven. Stenen dienden voorheen als offerplaatsen, maar dit bracht schade aan aan het leven, en aldus werd het beëindigd door de goden. De stenen kennen echter wel erosie, waarin heilige gaten geslagen worden in de stenen. In deze gaten kunnen heilige eden worden afgelegd.

Beloften betekenen niets als er niet naar gehandeld wordt. Een heilige eed kan hulp bieden in het houden van deze eed, zeker als er getuigen zijn. Ook dient er wierook gebrand te worden om meer gewicht te leggen op de eed, en dit gewicht hoort een gewicht van eer te zijn. Maatschappijen die succesvol zijn, en dus overleeft hebben, zijn gevuld met een gevoel van eer en schaamte. Een lid van de anonieme orde geeft bij aansluiting zijn identiteit op. Er verdwijnt hiermee echter niet iets in het niets. In plaats daarvan neemt hij een eer aan. Het nieuwe ideaal van een lid is deze eer en trouw, en aantasting van deze eer hoort te komen met schaamte. Deze schaamte kan alleen weggenomen worden door lijden op de eigen schouders te heffen. Alleen pijn kan de schuld van de lei vegen. Dat is wat de goden eisen, en de eer kan nimmer afbetaald worden met iets anders dan zweet en bloed.

Met steen kan ook de tempel gebouwd worden, en dit heeft enkele voordelen. Zo kan in een stenen tempel minder snel brand uitbreken, bijvoorbeeld bij het branden van de wierook voor de goden. Dit komt echter ook met enkele nadelen. Zo is een stenen tempel veel minder flexibel, en kan het minder snel afgebroken worden bij een aanval, wat als risico heeft dat een vijand gebruik zal maken van de tempel die met grote moeite is opgebouwd. De verdeling van tempels en altaren zal dus als volgt zijn: de meesten zullen de Nimidas zijn. Deze is makkelijk op en af te bouwen. Daarna zal een kleiner gedeelte een vast houten exemplaar zijn, die minder snel is op te bouwen, maar wel mooier gebouwd kan zijn. De tempel met het minste aantal zal de stenen tempel zijn. Hiervan zullen er slechts enkelen zijn, en de voorkeur gaat dat ook naar eerst de Nimidas, als het kan de houten tempel, en als het absoluut kan de stenen.

Alsnog zal een stenen tempel vrij klein zijn, en zal het het cella ontwerp hebben. Dit is een kleine tempel met een kleine vierkante midden ruimte, omgeven door een platform met een zuilengalerij. Het geheel was ommuurd, en het ommuurde gebied was heilig. Heiligheid is echter het leven zelf, en dus zal er in dit gebied levendige handel plaatsvinden, van afbeeldingen van de goden, eetgerei, munten, juwelen en aardewerk. Handel is van belang, en uitwisseling doet een maatschappij leven. Momenteel is handel echter verbasterd tot grootkapitaal, wat gek genoeg de uitwisseling heeft doen dalen. Als mensen handelen, hebben ze wisselende inkomsten, en dit lijkt erg, maar is veel minder erg dan een stabiel inkomen dat in één klap ineen kan storten. Handel zal dus veel minder georganiseerd zijn bij kleinere tempels, en moet georganiseerd zijn, maar niet te erg georganiseerd.

Als laatste zullen hier ook offers gedaan worden, maar deze offers horen wederom het leven niet te schaden. Er kan dus geofferd worden met noten, melk, resten van eik, boter en hazelaar, en het is van belang dat dit verbrand wordt, zodat het daadwerkelijk een offer is. Ook kunnen wapens geofferd worden, en natuurlijk afbeeldingen van levende wezens, maar nooit levende wezens zelf. Hij die dit doet, roept het ongeluk over zich uit, en zal binnenkort zelf geofferd worden.

Ritueel 8: De Cultus van Mercurius en Jupiter

Het denken hoort de mens te dienen, en het zelfvernietigende denken hoort opgelost of verwijderd te worden. Meestal gaat dit echter niet gepaard met dwang of geweld. Er moet eenvoudigweg gekeken worden welke gedeeltes van deze patronen nuttig zijn en welke niet. Vervolgens moeten de schadelijke patronen verwijderd worden, en houdt men de nuttige over. Een voorbeeld hiervan zou een verslaving zijn. Verslavingen zijn schadelijk voor lichaam en geest, maar in de verslaving zit ook obsessie en herhaling, die omgezet kan worden tot aandacht en discipline. In zo'n geval zou iets schadelijks omgezet kunnen worden in iets nuttigs, en hoeft er geen dwang of geweld gebruikt te worden om dit gedaan te krijgen.

Om dit te doen, is echter vrijheid nodig, en het probleem met oplichters en dwazen is dat zij maar één vrijheid nastreven, namelijk de vrijheid van verantwoordelijkheid. Vrijheid zonder verantwoordelijkheid is echter geen deugd, maar anarchie. Dat is de les die Mercurius de vissers gaf. Ipse testudines edite, qui cepistis. Wie schildpadden heeft gevangen, moet ze maar opeten.

Mercurius was de naam die de Romeinen gaven aan Wodan. Wodan is de woede, en de woede is de belichaming van zelfblootstelling. Het is woede en inspiratie dat ons dwingt om onszelf bloot te stellen aan dat wat wij als afzichtelijk en walgelijk beschouwen. De woede kwelt ons in het diepste van de ziel. Hoe kan iemand de woede ooit ontkennen? Wodan is echter slechts deel van het verhaal, en vanzelfsprekend kunnen we geen woede hebben zonder vreugde, en vice versa. Vandaar dat Jupiter, de oppergod van de Romeinen, ons ook de weg van het genot laat zien. Genot is essentiëler voor het leven dan we meestal denken. Zonder genot is herstel namelijk niet mogelijk, en zal de lijdensweg spoedig eindigen. Het vinden van een balans tussen de twee goden, tussen Wodan en Jupiter, is dus essentieel.

Nederland geeft ons een verzameling van goden die wij kunnen gebruiken voor deze balans. Ook in de Germaanse context was er een versie van Jupiter, genaamd Tyr. Tyr was de god van het redelijke oordeel, omdat hij zich niet liet lijden door woede, maar door het volksthing, de volksvergadering. Ook de Keltische context levert goden aan, namelijk Taranis als Keltische versie van de dondergod Donar, en Nehalennia als godin van de zee. Het is echter een fout om goden te vervangen, en om bijvoorbeeld Tyr geheel weg te vagen in ruil voor Jupiter. Er dient ruimte te zijn voor verscheidenheid, dus Mercurius en Jupiter hebben hun plek, net als Wodan, Donar en Tyr, en Taranis en Nehalennia die van hun.

Bij een poging van de een om de ander te domineren en te vervangen, loopt alles in het honderd. Overigens is een dergelijke verzameling van goden zelden utopisch, en vele gevechten tussen goden en godenverzamelingen zijn te verwachten. Deze moeten echter wel binnen de perken blijven, zodat ze niet uitmonden tot burgeroorlogen die een hele maatschappij vernietigd. Paradoxaal zijn kleine oorlogjes goed: zij voorkomen namelijk veel grotere oorlogen, die veroorzaakt worden door de opbouw van spanningen, die onder het mom van een 'heilige' stabiliteit opgelegd wordt. Dit is de reden voor het hout. Dan zijn de altaren en tempels na brand namelijk makkelijker te herbouwen.

Ritueel 9: De Offers

De zin van het offer is dat je niet altijd je zin krijgt. Het verlangen offeren voor de noodzaak, dat is de kern van het offer, en een geloof dat enkel nog gelooft in de eigen verlangens is ten dode opgeschreven. Vandaar meerdere goden: hoe meer goden, hoe meer er geofferd kan worden. De enige regels met offers zijn dat het in de eerste plaats in dienst van het leven hoort te zijn, en dat offeren voor een mens altijd een uitruil is. Offeren voor de goden is dat echter niet: het offer is de schuld die men betaald voor het eigen bestaan.

Offers dienen dus het leven te dienen. Zoals eerder aangegeven, brandt voedsel, wierook, afbeeldingen van wat men verlangd, en brieven aan de blinden en de doden. Verbrand eden waaraan voldaan is. Verbrand schuldpapieren van vergeven schulden, maar pas nadat iemand aan het eind van zijn Latijn is. Zolang het maar een verbranding van verlangens is, is het offer geldig.

Nog iets over voedsel. Het is goed om een klein gedeelte van dit voedsel te verbranden, maar nog beter is het om het weg te geven aan de hongerigen. Ook kleding kan het beste weggegeven worden aan hen die niets hebben, en voedselbanken en kringlopen, en hun giften eraan zijn schatkamers van de ziel. Ook geld kan het beste gedoneerd worden, maar wel aan degenen die het echt nodig hebben. Geef ook niets weg wat u zelf nodig heeft. Verlangen is giftig, noodzaak niet.

Doe dus een gedeelte van uw voedsel in een voedselpakket. Zet het voedsel eerst in een mandje, onder een Fehu rune. Dit is de rune van het vee en de juiste voeding. Na de goddelijke zegeningen van eigen en goddelijke voedsel dient het ingepakt te worden. Als laatste, vertel aan niemand dat je dit doet. Geloven is doen, niet laten zien, niet beloven en niet verlangen. Als geloof verlangen is, is het leegte en niets. Tolerantie is het offer van religie, fouten toegeven is het offer van kennis, en de spiegel is het offer van moraliteit.

Ritueel 10: De Amuletten

Bij versieringen is van belang niet wat de versieringen zijn, maar dat ze verdiend worden. De amuletten dienen in lijn te zijn met het handelen, lichaamsversieringen zoals tatoeages dienen verbonden te zijn aan levensgebeurtenissen, en de grootste versieringen zijn littekens. Gezegend is degene die schoonheid heeft ingeruild voor deugd, en die daarmee verlangen liet varen voor noodzaak.

Runenteksten kunnen dienen als amuletten, vooral als ze de gebruiker ervan beschermen, door diegene eraan te herinneren van de noodzaak van eer en schaamte. De Mjölnir kan ook dienen als algemeen symbool voor het uitzitten, voor de overgang van een leven in teken van verlangen naar een leven in teken van noodzaak. Ook kunnen sieraden dienen als bruidsschat, waar in Tacitus' Germania al over gesproken werd:

'De bruidsschat wordt niet door de vrouw aan de man aangeboden, maar aan de vrouw door de echtgenoot. Ouders en verwanten zijn [bij de plechtigheid] aanwezig en keuren de bruidsgeschenken – geschenken die niet zijn uitgezocht om de vrouwelijke pronkzucht te strelen of waarmee de jonge bruid zich kan tooien, maar runderen en een opgetuigd strijdros en een schild met framea en zwaard. Op basis van deze schenkingen wordt de vrouw als echtgenote verkregen en harerzijds brengt zij ook zelf de man een of ander krijgsuitrusting ten huwelijk aan: dit achten zij het hechtste onderpand, dit is voor hen de mystiek van de wijding, dit heeft voor hen de betekenis van de beschermgoden van het huwelijk. Opdat de vrouw niet waant dat zij staat buiten de sfeer van het denken aan de plichten van de man, buiten de sfeer ook van de wisselvallige kansen van oorlogen, wordt zij er reeds aanstonds bij de inwijdingsriten op de drempel van het huwelijk aan vermaand dat zij het huis van haar man betreedt als deelgenote in diens moeiten en gevaren en dat zij zowel in dagen van vrede als in dagen van strijd hetzelfde [als haar echtgenoot] zal moeten doorstaan en bestaan: dit is de symboliek van de ossen onder één juk, dit de diepere zin van het opgetuigde strijdros en van de ten geschenke gebrachte wapenen. In deze geest heeft zij te leven, in deze geest te sterven: dat zij aanneemt wat zij gehouden is aan haar zonen, onbezoedeld en waardig, over te geven – hetgeen haar schoondochters moeten aannemen en wat harerzijds wederom op haar kindskinderen overgaat.'

Dit laatste betekent overigens niet dat huwelijk en kinderen vanzelfsprekend of automatisch is, en de natuur heeft de uiteindelijke beslissing hierin. Keurt de natuur een gezin voor iemand af, dan zal hij op een andere manier de mensheid moeten dienen. Ook is de bovengenoemde seksuele opzet verre van standaard. De natuur is hierin zeer duidelijk: er is de man, de vrouw, en variërende aantrekking. Dit is het probleem in de discussie van seksualiteit: zowel heteroseksualiteit als homoseksualiteit zijn menselijke vindingen, die op het natuurlijke mechanisme worden geprojecteerd.

Dit resulteert in een discussie waarbij beiden kanten reageren op twee kunstmatige idioterieën. De natuur beslist, niet de mens, en de natuur beslist naar noodzaak, niet naar verlangen, zoals de mens geneigd is. Wel is het volgende het geval: antifragiliteit is ter herstelling van de balans tussen natuur en menselijkheid, en de hamer wordt niet gedragen voor enkel de natuur of enkel de mens. Het wordt gedragen ter herinnering van de balans tussen de twee, tussen mijzelf en de ander, tussen noodzaak en verlangen. De natuur is strijd en oorlog, maar kent ook momenten van empathie, en iedereen die één van beide niet herkend, is een leugenaar. De hamer slaat de vijand, maar kan ook zijn schuldtabletten aan stukken breken.

Verder kunnen versieringen kunnen ook een zelfopgelegd gevoel van schaamte zijn, zoals verder door Tacitus wordt beschreven:

'En hetgeen bij de andere volksstammen van de Germanen in zwang is gekomen bij zeldzame gelegenheden en als een uitvloeisel van persoonlijke stoutmoedigheid van de enkeling, dat is bij de Chatten tot een algemeen gebruik geworden, namelijk dat zij, zodra zij manbaar geworden zijn, hoofdhaar en baard vrij laten groeien en dat zij deze bij gelofte opgedragen en aan de moed gewijde tooi van hoofd en gelaat niet afleggen tenzij ze een vijand hebben geveld. Boven de met bloed bevlekte wapenbuit ontdoen zij hun voorhoofd van deze sluier. En pas op dat ogenblik en niet eerder hebben zij, naar zij verklaren, de verplichtingen, hun door geboorte opgelegd, ingelost en zijn bijgevolg hun vaderland en hun vaderen waardig geworden: lafhartigen en onkrijgshaftigen blijft een haveloze haarbos ontsieren.'

Hierbij overigens de opmerking: de Anonieme Orde behoort anoniem te blijven, dus doe dit in stilte en vertel dit aan niemand. Als laatste nog een opmerking over sieraden door Tacitus:

'De allerdapperste dragen daarboven ook nog een ijzeren ring – voor iets smadelijks geldt dit bij dat volk – als een soort band, tot zij zich eindelijk, door een vijand te vellen, vrijmaken.'

Sieraden dienen dus voornamelijk gezien te worden in de context van eer en schaamte, en eer en schaamte dienen gezien te worden in de context van druk. Druk is essentieel in het leven. Als er nooit een druk van buiten is om te overleven, dan zal er nooit een moment zijn dat iemand iets kan presteren. Prestaties komen voort uit druk en noodzaak, en zonder druk en noodzaak kan niemand groots worden. Daarom dient iedere belofte voor een paradijs verworpen te worden. In geen enkel paradijs is namelijk druk, en dit zal onherroepelijk lijden tot decadentie, en ineenstorting. Kies dus altijd de weg van de meeste weerstand. De meest essentiële keuze is tenslotte die tussen het gemakkelijke, en het juiste.

Ritueel 11: De Heilige Bron

Op de wereldbol zijn vele cultusplaatsen, waar heilige handelingen plaatsvinden. De tempel en de grond eromheen is een cultusplaats. In de tempel worden heilige handelingen verricht, die een heilig doen van offeren en noodzaak hebben. Het slagveld is een cultusplaats. Er wordt gestreden en gedood, en deze activiteiten kunnen niet licht opgevat worden. Leven en dood zijn serieuze zaken, en dus moet een slagveld voorafgaan aan een inwijding, voor een potentiële dood.

De waterbron is ook een cultusplaats. Water is een zuiverend element, dat stroomt, en dat ervoor zorgt dat smetten verschoond worden. Oorlog is als water, het stroomt door de tijden heen, vormt het, en zuivert de maatschappij van opgebouwde spanningen en smetten. Hoewel een vuur ook kan zuiveren, is het stromende water een beter beeld voor een oorlog, omdat water nog krachtiger is dan vuur, en veel sneller oncontroleerbaar is dan zelfs vuur. Iedereen die zich in een krachtige stroming heeft bevonden, weet dit. Hij weet dat er geen enkel verzet mogelijk is tegen de machtige zee, of tegen de machtige rivier. Kijk dus altijd uit bij zeeën en rivieren. Wees altijd behoedzaam voor de kracht van het water. De bron bevindt zich geheel op het land, maar is alsnog een krachtige plek: de kou van een waterbron is tergend, en kan ook gebruikt worden als een zuivering.

Bij het gebruik van een waterbron als zuivering is het verstandig om dit gebruik op te bouwen. Neem ongeveer twee minuten en ga eerst met alleen de voeten in het water staan. Haal diep adem en droog je voeten zorgvuldig af. Bouw dit over een lange periode langzaam op, en zorg ervoor dat de verschrikking van de kou tot in de botten doordringt. De kou is de hardste pijn. Het dringt door tot in de ziel, en laat niet los. De sterkste sterveling moet vooral de kou weerstaan, en de hardvochtigste mens moet de geestelijke versie van kou doorstaan, de eenzaamheid. Aldus de waterbron, en het leven van de eenling.

Ritueel 12: Toverspreuken

In een vroegmiddeleeuws handschrift zijn twee toverspreuken van continentaal Europa overgebleven. Dit zijn de volgende, eerst in het runenschrift, daarna de spreuk in het Nederlands:

'ᛇᚱᛁᛊ ᛊᚨᛉᚢᚾ ᛁᛞᛁᛊᛁ
ᛊᚨᛉᚢᚾ ᚺᛖᚱᚨ ᛞᚢᛟᛞᛖᚱ
ᛊᚢᛗᚨ ᚺᚨᛈᛏ ᚺᛖᛈᛏᛁᛞᚢᚾ
ᛊᚢᛗᚨ ᚺᛖᚱᛁ ᛚᛖᛉᛁᛞᚢᚾ
ᛊᚢᛗᚨ ᚲᛚᚢᛒᛟᛞᚢᚾ
ᚢᛗᛒᛁ ᚲᚢᛟᚾᛁᛟᚢᚢᛁᛞᛁ
ᛁᚾᛊᛈᚱᛁᚾᚲ ᚺᚨᛈᛏᛒᚨᚾᛞᚢᚾ
ᛁᚾᚢᚨᚱ ᚢᛁᚷᚨᚾᛞᚢᚾ'

Oftewel:

'Eiris sazun idisi
sazun hera duoder
suma hapt heptidun
suma heri lezidun
suma clubodun
umbi cuoniouuidi
insprinc haptbandun
inuar uigandun'

De laatste twee zinnen:

'Ontspring de banden, ontwijk de vijanden.'

En:

'ᚠᛟᛚ ᛖᚾᛞᛖ ᚢᚢᛟᛞᚨᚾ
ᚢᚢᛟᚱᚢᚾ ᛉᛁ ᚺᛟᛚᛉᚨ
ᛞᚢ ᚢᚢᚨᚱᛏ ᛞᛖᛗᛟ ᛒᚨᛚᛞᛖᚱᛖᛊ ᚢᛟᛚᛟᚾ
ᛊᛁᚾ ᚢᚢᛟᛉ ᛒᛁᚱᛖᚾᚲᛁᚲᛏ
ᚦᚢ ᛒᛁᚷᚢᛟᛚ ᛖᚾ ᛊᛁᚾᚺᚷᚢᚾᛏ
ᛊᚢᚾᚾᚨ ᛖᚱᚨ ᛊᚢᛁᛊᛏᛖᚱ
ᚦᚢ ᛒᛁᚷᚢᛟᛚ ᛖᚾ ᚠᚱᛁᛁᚨ
ᚢᛟᛚᛚᚨ ᛖᚱᚨ ᛊᚢᛁᛊᛏᛖᚱ
ᚦᚢ ᛒᛁᚷᚢᛟᛚ ᛖᚾ ᚢᚢᛟᛞᚨᚾ
ᛊᛟ ᚺᛖ ᚢᚢᛟᛚᚨ ᚲᛟᚾᛞᚨ
ᛊᛟᛊᛖ ᛒᛖᚾᚱᛖᚾᚲᛁ
ᛊᛟᛊᛖ ᛒᛚᚢᛟᛏᚱᛖᚾᚲᛁ
ᛊᛟᛊᛖ ᛚᛁᛞᛁᚱᛖᚾᚲᛁ
ᛒᛖᚾ ᛉᛁ ᛒᛖᚾᚨ
ᛒᛚᚢᛟᛏ ᛉᛁ ᛒᛚᚢᛟᛞᚨ
ᛚᛁᛞ ᛉᛁ ᚷᛖᛚᛁᛞᛖᚾ
ᛊᛟᛊᛖ ᚷᛖᛚᛁᛗᛁᛞᚨ ᛊᛁᚾ'

Oftewel:

'Phol ende uuodan
uuorun zi holza
du uuart demo balderes uolon
sin uuoz birenkict

thu biguol en sinhtgunt
sunna era suister
thu biguol en friia
uolla era suister
thu biguol en uuodan,
so he uuola conda

sose benrenki
sose bluotrenki
sose lidirenki
ben zi bena
bluot zi bluoda
lid zi geliden
sose gelimida sin'

De laatste zeven zinnen:

'Als botwond, als bloedwond, als ledemaatwond. Bot tot bot, bloed tot bloed, lid tot ledematen, als gelijmd zullen ze zijn.'

De eerste betreft vrouwen die geketende krijgers bevrijden. Vrouwen zullen echter ook op het slagveld verschijnen, dus andersom zal deze spreuk ook gebruikt moeten worden. De feit blijft dat de krijger altijd uit gevangenschap bevrijdt dient te worden. Dit brengt ons echter ook bij een ander aspect van de strijd, namelijk dat de rol van ondersteuning vaak nogal onderschat wordt. In dit geval is de eerste spreuk een eed om de gevangene nooit aan zijn lot over te laten. Bevrijding van de naaste is plicht, omdat hij die lijdt voor jou gegarandeerd dient te zijn van toewijding. Nooit kan iemand leven met een naaste in het gevang zonder schaamte, en nooit hoort hij het onrecht apathisch tot zich te nemen. Onrecht leidt tot woede, en geheel terecht, want Wodan haat onrecht, en zal zijn toorn neer laten dalen op iedereen die de spiegel niet gehoorzaamt.

De tweede spreuk betreft de geneeskunde. Geneeskunde is een ingewikkeld onderwerp, een met complexiteit die vrijwel iedereen ver te boven gaat. Het hoofdpunt is de Hippocratische eed, allereerst geen schade aanrichten, maar voor de rest dient de geneeskunde aan hem overgelaten worden die tijd heeft geofferd om zich vaardigheden eigen te maken. Geneeskunde is in het bezit van de verantwoordelijken. Hij die een prijs betaald voor schade, is de enige die mag spreken erover, en hij die niets betaald bij schade, hem past enkel zwijgen. Hiernaast ook de eer en de schaamte, om altijd iedereen te helpen die gewond is geraakt en die geen bedreiging meer vormt, vriend of vijand. Dat is tenslotte eer, en de angst en het risico voor het helpen van een vijand is het offer dat gebracht wordt voor het hebben van de medische vaardigheden. Deze spreuken zingen heet 'Galdr', en is deel van een grotere praktijk, waar anderen beter in gespecialiseerd zijn dan in dit werk weergegeven kan worden. Bewustzijn van het bestaan ervan is echter essentieel. Daarom ook 'do ut des' als spreuk. Ik gun, gelijk als u gunt. Aldus de spiegel.

Ritueel 13: De Voorspellingen

Macht is een onontkoombaar bijproduct van mensen die samenwerken. Laat de macht dus goed georganiseerd worden, met hopelijk veel circulatie. Circulatie is het resultaat van toeval en kans, en een leven met eindeloze stabiliteit is geen leven. Aldus moet leiderschap binnen de macht een mate van willekeur bevatten, en het lot werpen heeft als hoofddoel het introduceren van het toeval van het lot. Naast druk is toeval noodzakelijk voor het functioneren van het leven. Omnivitalis zal het bestaan assimileren door het toe te voegen aan zichzelf en de toeval wat het belichaamt, of zal het verwijderen, uit het leven. Een tiran die zijn eigen macht en zijn eigen stabiliteit vereerd in plaats van het leven, zal verwijderd worden. Een maatschappij moet en zal opgeschud worden, van ineenstorting naar ineenstorting. Een onnatuurlijke dood van een tiran wordt een verplichting als de vrijheid van het leven bedreigd wordt.

Het gooien van het lot moet de leiders naar het toneel van het toneel trekken. Omarm dus de toeval, en accepteer nooit hetzelfde dag na dag. Voorspelbaarheid is niet hetzelfde als een voorspelling. Voorspellingen hebben het risico van goddelijke kennis in zich, en alleen het lot en de goden beschikken. Bedenk dus bij iedere voorspelling welke gevolgen het heeft. Een voorspelde ramp die niet voortkomt is minder erg dan een voorspelt fortuin dat een ravage blijkt, en van winst sterft men niet, van ondergang wel. Waarzeggerij moet dan ook op deze manier beschouwd worden. Van oorsprong was het bedoeld om het lot te geven aan de goden. De goden weten wat de mensheid mist, maar het wegnemen van de twijfel door de goden is niet hetzelfde als het wegnemen van de verantwoordelijkheid. In het uitzitten kan dit op twee manieren gedaan worden. De eerste is het werpen van de runen. Hierbij leggen we drie runen, gegeven voor de schikgodinnen Verleden, Heden en Toekomst.

De tweede manier werd ook toegepast bij het bezoek aan het graf, en is het willekeurig uitzoeken van een strofe uit de Edda. De strofe dient dan de leidraad te worden voor de toekomst, met daarbij rekening houdend met het verstand. Zonder deze willekeur zal keuze namelijk zelf een tirannie worden, met een compleet gebrek aan een echte beslissing.

Ritueel 14: De Voorspellers

De Anonieme Orde van Civilis zijn een voortzetting van de voortgangers van dit geloof, namelijk de Karigen. De Karigen zijn de oorlogspartij, de landlozen, de verschoppelingen. Karig is het gebied waar de Karigen vandaan komen, en karig zullen zij terugkeren. De basis van Nederland ligt in de duinen. Aan de duinen liggen de bossen, de wouden en de waterlanden, waar Nederland uit voortgekomen is. Vandaag de dag kent Nederland drie gebieden. Het eerste gebied is de stad. Hier wonen de stedelingen, die enkel nog comfort nastreven, en verder geloven in niets. Hun doel is enkel plezier en genot, en het nastreven van verlangens en verleiding. De stad is zeer kwetsbaar, en zal niet lang overleven. Buiten de stad vinden we de landerijen. Hier leven de boeren, en de boeren willen enkel gehoorzaamheid. Hierdoor ontstaat op de landerijen een hang naar stilstand, een stilstand die in de natuur niet bestaat. Als laatste is er het Volk. Dit zijn de verschoppelingen die zowel in de stad als op de landerijen niet kunnen aarden, en naar de donkere wouden trekken, terug naar de basis van Nederland. Het Volk is enkel geïnteresseerd in zelfbehoud en overleving. Het heeft geen enkele interesse in de kleinigheden van de stedelingen en de boeren.

Vaak doen stedelingen en boeren alsof zij het Volk zijn, maar hun verlangens verraden hen. Zij beloven te leven volgens de natuur, maar blijven geobsedeerd met macht en bezittingen. Hierdoor wordt het geloof wat zij beiden op proberen te leggen aan de rest van Nederland, de stedeling de ideologie, en de boer religie, hol, leeg en betekenisloos. Wanneer geloof corruptie en onmenselijkheid wordt, wordt ongeloof een plicht. Wees dus de karigen, wees dus de hongerigen, wees dus de armoede. De karigen zijn te vertrouwen, zij kunnen leugens immers niet veroorloven. De karigen bezitten niets dan het vertrouwen dat anderen in hun hebben. De karigen trekken van land naar land, en al bedelend kan hen niets afgenomen worden, en zijn zij vrij. De ideologen haten de karigen, omdat zij het verschil weten tussen de voordelen en de nadelen van rijkdom. De karige weet dat als bezit jou van vrijheid beroofd, het weggegeven dient te worden. Ook weet de karige wat hij moet doen, als het economische dromenland ter aarde stort. Hij pakt een tak, snijdt die aan beide kanten recht, en hakt hem in twee stukken. Voor iedere belofte die hij schuldig is, maakt hij een inham, die hij eraf zaagt zodra zijn woord is ingelost. De kerfstok als de basis van schuld, en van een heilige eed, dat kennen de ideologen tenslotte niet. De ideologen willen de karigen voor de wagen spannen, maar hebben niets waar de karigen in geïnteresseerd zijn. Vandaar de haat, tegen de oncontroleerbare.

De religieuzen haten de karigen eveneens. Zij noemden hen gyrovagen, die van streek naar streek trekken, en dus niet onder de duim te krijgen zijn. De religieuze wil de karige ook onder controle krijgen, meestal met dreigementen, maar ook dit mislukt, omdat de karige niets heeft waarmee hij te bedreigen valt. De karige heeft enkel zijn mythologie, de glorieuze verhalen van weleer, van helden en heldendaden van vroeger, waar zij zich aan spiegelen. De karige kent hiërarchie noch gelijkheid, want beiden heeft hij niet nodig. Dit maakt de ideologen en de religieuzen ziedend van wrok.

Geld wat gedragen wordt, daar kun je dus beter de schuld van je naaste mee aflossen. Wees alleen rijk als dit de ander ook rijk maakt. Rijkdom hoort in dienst te staan van de ander. Je hoort rijk te zijn met als doel te geven aan de ander, naar mogelijkheid. Maar karigheid is heilig. Hij die niets bezit, kan niets verliezen. Hij is geestelijk rijk, en geestelijke rijkdom gaat boven materiële rijkdom. Dat is de kern van iedere grootse traditie, waar dan ook. De Atman kent slechts de tempel, die enkel van Hem is. De Tengri kent enkel de steppe, die slechts van Hem is. Zurvan kent slechts de woestenij, die slechts van Hem is. Het lot kent enkel het woud, en het woud behoort enkel toe aan Omnivitalis. Allen spreken zij anders, maar allen doen zij hetzelfde. Zij voorspellen slechts als er iets voor hen op het spel staat. Zij worden sterker door lijden en door strijden.

Ritueel 15: De Noodvuur

Het vuur is een heilige substantie. Het is de manifestatie van het bestaan zelf: de tijd is een vuur dat alles consumeert. Het is dus zaak om voordeel te halen uit de tijd, en geen nadeel. Over tijd neemt de wanorde toe. Het leven past zich hier op aan, door sterker en slimmer te worden. Dit wordt ook wel antifragiliteit genoemd, is uitgebreid besproken en bestudeerd door Nassim Taleb, en het boek dat hierover gaat, dat de kern vormt van de filosofie van het uitzitten, Antifragiel, begint met de volgende zin:

'Wind dooft kaarsen en wakkert vuur aan.'

Op deze manier dient het noodvuur gezien te worden. Het noodvuur wordt verkregen door hout tegen hout te wrijven, of met een ijzeren vuurslag. Het eerste wordt ook wel het wrijfvuur genoemd, en is de heiligste vorm van het noodvuur. Deze vorm werd aangestoken op de elfde van november, maar is niet de meest praktische vorm ervan, en ook niet de veiligste. Het vuur mag dus ook gewoon met moderne middelen aangestoken worden. Wel is van belang dat er een sacrale dimensie aan vast zit, dus is het verstandig om wierook te branden. Deze wierook kan gebruikt worden om de afbeeldingen van de goden te bewieroken.

Om dit te doen, zijn enkele zaken noodzakelijk. Zorg eerst dat dit gedaan wordt in de nabijheid van water. Vaak kan de wierook gedoofd worden met behulp van zand, maar dat is meestal niet voldoende. Om zeker te zijn, moet de wierook en het zand door het water gezuiverd worden. Zorg dus dat een altaar zich bij een rivier of een zee bevindt. Neem een klein bekertje van keramiek, doe daar de wierook in, en steek het aan. Zorg voor handschoenen, want de beker kan zeer heet worden. Bewierook de afbeelding, zeg de zegeningen op, gooi zand in het bekertje, en laat het water het geheel reinigen.

Nog een manier waarop het noodvuur van kracht van zijn, is op nieuwjaarsdag. Dan is een nieuw jaar geboren, en kan er met het wrijfvuur een nieuw jaar ingeluid worden. Zorg hierbij voor droge houtsnippers, die aangestoken worden door vergruisd hout. Daarna stukken hout, daarna blokken hout. Dit herinnert ons aan de kerneigenschap van vuur, namelijk de besmettelijkheid. Zowel het leven als de dood is besmettelijk. Wees dus nog nauwkeuriger in kennis, nog eervoller in handelen en nog preciezer in spiegelen.

Ritueel 16: Het Slachten van Dieren

Vanaf midwinter tot de eerste dag van maart neemt de uitzitter geen vlees tot zich. Het geloof is echter wel vleesetend. Dit is met name bedoeld om in contact te blijven met de intrinsieke hardheid en wreedheid van het leven. De dood hoort bij het leven, en iedereen die geheel probeert te ontsnappen aan de dood en het probeert te ontkennen, zal spoedig een schade en schande kennen.

Slachting van de dieren dient echter zo lijdenloos mogelijk te gebeuren. Het dient snel en pijnloos te zijn, en het lijden van het dier dient zo min mogelijk te zijn. Het eten van het vlees herinnert ons namelijk aan de dood, en niet de lijdensweg van een dier. Het slachten dient plaats te vinden onder de Fehu rune, als eed aan deze heilige plicht. Of een persoon dieren behandeld als levende wezens, geeft ons het verschil in dierbaarheid en beestachtigheid. Hij die dieren mishandeld en vernederd, de rune ziet hen, en zal beesten als beesten behandelen.

Dieren hebben daarnaast ook heilige krachten. Als een dood beest opgegeten wordt door een ander beest, dan herinnert ons dat aan de wreedheid van de natuur, maar ook aan het feit dat er geen slachting zonder reden bestaat in de natuur, en dat alles hergebruikt wordt. Zo ook zal het vergaan met ons. Dieren vormen een reflectie van onszelf, een tweede persoonlijkheid. De persoonlijkheid kan een paard, een os, een beer of een wolf zijn. De Karigen reflecteren zich aan de beer, waarbij de jonge karigen uit de samenleving verbannen worden, en leven als wilde beren. Zij ontsteken in woede, en nemen hun vel aan. Pas als zij de oorlogspartij hebben gediend, worden zij weer geaccepteerd in de maatschappij, al hoeft dit natuurlijk niet, en zullen sommige verschoppelingen altijd de Karigen blijven.

Twee belangrijke gevallen zijn de wolf en de kraai. Wodan had beiden, en niet zonder betekenis. De kraaien zijn de vogels van herinnering. Zij geven ons de kennis en de verhalen van gisteren, en de wijsheid die in beiden verborgen zit. Deze wijsheid zijn de lessen die geleerd zijn over tijd, die over tijd steeds relevanter wordt. De wolf is het symbool van overheersing. In het bos zal een roedel wolven de mens geheel domineren, en de wolf staat dan ook voor hiërarchie. De mens kan echter ook een wolf worden, en de hond is het resultaat van de mens die zich wolf maakt, en compleet gaat overheersen over het dier. Dit is dan ook de betekenis van strofe 52 van de Völuspá:

'Daarop komt Vidar, Zegevaders grote zoon;
met het Dier van het Slagveld vecht hij.
Met twee handen stoot hij de zoon van Schreeuwer
het zwaard in het hart: zo wreekt hij zijn vader.'

Dit is de symbolische realiteit van de heterarchie. Door middel van de dubbelzijdige spiegel wordt hiërarchie doorbroken, en wordt de ander behandeld zoals de ander jou behandeld. Weerwraak is de kern van moraliteit, maar zowel het slechte als het goede moet gespiegeld worden. Dat is de kern van de spiegel, en hetgeen waar de wolf voor staat.

Als laatste het geweld zelf. Waar dient de agressie voor? De verschrikking moet ons een hogere waarheid geven, namelijk die van de zuivering van het leven zelf. Het vuur van de godenschemering vernietigd alle zwakke elementen, en versterkt daarmee het leven zelf. Dit zien wij in strofe 54 van de Völuspá:

'Zwart wordt de zon, het land zijgt in zee,
aan de hemel tollen heldere sterren;
stoom raast op uit het voedende vuur,
likkend laaien vlammen naar de hemel omhoog.'

Verder moeten we de Völuspá zien in de context van vernietiging als schepping. Deze schepping vind plaats door het leven dat geconfronteerd wordt met wanorde, en hierna als overreactie zich op ergere wanorde voorbereid. Dit is de kern van het leven, de verschrikking gebruiken ter versterking.

Ritueel 17: De Vuurvoorspellingen en de Beginpunten

Nog een woord over voorspellingen. Bij voorspellingen is het dus zaak dat iemand een prijs hoort te betalen als hij er naast zit. Het is dus zaak om te kijken naar de consequentie van een voorspelling, en niet naar de waarheid. Zijn de potentiële consequenties van een voorspelling positief, dan moet je het zeker niet laten. Leiden de potentiële gevolgen van een voorspelling echter tot de ondergang, dan moet het nooit ondernomen worden. Zelfs in potentie moet ondergang altijd vermeden worden, al is de kans nog zo klein. Geen enkele berekening of woordspeling kan ondergang maken tot iets positiefs, nooit. Het leven draait om resultaten, niet om het winnen van woordenwisselingen. Zeg dus nooit, maar doe.

Hoe kan men dus winnen? Door zorgvuldige risico's te nemen. Dit onderneemt men door zichzelf in een positie te manoeuvreren waarbij iemand meer baat dan schade heeft. Zoveel mogelijkheden dienen open gehouden te worden, en de natuur heeft de wouden gemaakt door zoveel mogelijk zaden neer te leggen. Overal kan de grond vruchtbaar zijn. Neem dus zoveel mogelijk mogelijkheden in het geestesoog op. Dit is ook van belang bij voorspellingen in het noodvuur. Voorspellingen in het noodvuur moeten gaan over alle mogelijkheden die zich voor kunnen doen. Ook moet er rekening gehouden worden met dat waarvan men nooit had kunnen denken dat het had kunnen gebeuren, want dat zijn de mogelijkheden die de goden gebruiken. Als laatste moet men rekening houden met wat iemand te verliezen heeft. Heeft hij veel te verliezen, dan hij minder snel zich wagen aan het vuur. Heeft hij echter niets te verliezen, dan moet men oppassen.

Aanschouw de Yggdrasil. Het heeft takken in alle richtingen. Het verzekert zich van alles. Het probeert alles uit, en het verwijderd alles wat niet werkt. Zoals de natuur, zo ook de mens, want beiden zijn deel van Omnivitalis.

Ritueel 18: De Heilige Plaatsen

Sektes zijn universeel aanwezig in de geschiedenis en bij de mensheid. Ze zijn het resultaat van de menselijke drang om ergens bij de horen, en hebben allen vrijwel dezelfde eigenschappen. Een sekte wil het gedrag, de informatie, de gedachten en de emoties van zijn volgelingen geheel en totaal controleren. Het doet dit door een standpunt in te nemen, en hier nooit van af te wijken. Uiteraard is er niets mis met volharding, maar volharding dient wel te komen met zelfblootstelling. De geschiedenis is eenvoudig: progressieven volharden in niets, regressieven volharden zonder zelfblootstelling, en zij die de geschiedenis vormgeven volharden, en zijn daarvoor bereid een prijs te betalen. Nu rest enkel nog de vraag waarin zij volharden, en of dit goed is voor de mensheid, voor dit laatste is zelfblootstelling essentieel. Volharding is het lot. Het is wat in het oude Engelse woord 'wyrd' wordt genoemd, wat vandaag de dag verbasterd is tot 'weird'. Ziedaar de ontmoediging van volharding. Sektes zijn meesters in deze vorm van het wegschamen van tegenstanders. Het implementeert dat iedere afwijking, ongeacht of het voordelig of nadelig is, inherent fout is. Ook implementeert het geweld bij iedere afwijking die plaatsvind. Sektarisch gedrag is helaas vrijwel onuitroeibaar, en het is niet uit te sluiten dat dit ook binnen het uitzitten zal plaatsvinden. Het uitzitten moet dus een anti-sektarische activiteit zijn, en dient daarnaast ook anti-evangelistisch te zijn. Het moet gehoorzaamheid actief ontmoedigen, en volgelingen actief proberen te weren. Zo blijven alleen degenen over die daadwerkelijk vrijwillig het uitzitten willen volgen, en wordt niemand gedwongen dit geloof te volgen. Daarnaast hoort dit ook te leiden tot onafhankelijkheid van macht en geld, de twee kerninstrumenten van dwang. Dwang is een groot obstakel in een circulair machtssysteem, met daarin zelfblootstelling, schuldvergeving, de heterarchie die daaruit voortvloeit, en de antifragiliteit dat hopelijk het eindresultaat is.

Andere geloven staan hier echter anders in. Zij erkennen de spiegelmoraliteit niet, en doen de ander aan wat ze zelf niet willen dat hen aangedaan wordt. Het is dus te verwachten dat de altaren en tempels van de Anonieme Orde actief aangevallen en vernietigd zullen worden. Om deze reden moet het landschap zelf ook heilig gemaakt worden. Dit kan gebeuren op drie manieren, namelijk de heilige plaats, de heilige verhoging en de heilige boom. De heilige plaats is een plek die voorheen een heilige betekenis had, maar nu in een vernietigde staat verkeerd. De heilige verhoging is een terp of een tafelberg, die wel of geen heilige betekenis had, maar waar een heilige betekenis aan toegevoegd wordt.

Dit kan gedaan worden door zelf een terp te maken, een verhoging van grond, waar de dorpen vandaan komen. Als laatste is er de heilige boom. Dit is een boom waaraan een heilige betekenis wordt verbonden, en soms afbeeldingen van goden. Ook kan er in plaats van een boom een heilige paal gebruikt worden.

Het ritueel van heilige plaatsen is eenvoudig. Er kan wierook verbrand worden, als er een afbeelding aanwezig is, of, als de afbeelding niet aanwezig is, kan eromheen gelopen worden. Het aantal moet een heilig aantal zijn, met een heilige betekenis, en de richting moet ook een heilige betekenis bevatten.

Ritueel 19: Het Aanroepen van Nehalennia

Onze Lieve Vrouwe gaat verhuld. Maar wie schuilt er achter de sluier? Een vraag die na de kerstening van Europa steeds relevanter is geworden. Heilige bomen werden omgehakt, tempels werden ingenomen, maar nooit werd er een antwoord gevonden op de vraag waar dit alles op gebouwd is. We hebben de Edda, en specifiek de Völuspá, maar wat is de betekenis van dit verhaal? Het antwoord is natuurlijk antifragiliteit. De Völuspá is de mythe over creatieve vernietiging, over een geloof dat baat heeft bij wanorde en de vlammen van agressie. Het uitzitten is het gevolg van de vernietiging van het oude polytheïsme door het Christendom. Omdat het Christendom zelf niet aangevallen wilde worden, werd het vanzelf zwak, en stortte het zonder enige hulp ineen. Dit is het ware verhaal van het Christendom, het verhaal van de schade die aangebracht wordt door een gebrek aan schade. Zonder druk zal een geloof vervallen, en ineenstorten.

Vandaar ook de acceptatie van de Kelt, vooral als de Kelt vijandig is. Zijn vijandigheid zal het geloof, en Nederland verbeteren. We moeten dus de Kelt ook weer zijn geloof teruggeven, anders kan er geen gezonde strijd zijn. De Kelt vestigde zich ook in Nederland, in de vorm van de zeegodin Nehalennia. Zij was het die de schepen liet zinken, opdat er betere schepen van de kade afgingen. Haar lot was vruchtbaarheid, door stormen en overstromingen, die Nederland droger en veiliger hebben gemaakt. De Nederlander verdronk, zodat zijn nageslacht dat niet hoefde te doen. Aldus dient de Druïde terug te keren, en zijn wedijver voort te zetten. Zij noemen de nacht en dood God, maar zijn echte naam is Dis Pater. Het paasfeest was de Ēostre, of de Ooster, en de jaarcyclus is waar het feest voor is. Aldus eindigen we met de eeuwige dorst, en aldus is het water zout, en aldus staat het altaar van Nehalennia aan de kust. En aan Rhenus, god van de Rijn, zal Nehalennia verschijnen. Wees gegroet, vruchtbare Noordzee. Opdat de tempel zal verschijnen bij Rhenus. Opdat Wee en Wille hen drijven zal. Opdat u het zoute water drinkt in het aangezicht van Nehalennia.

De Yggdrasil moet gesnoeid worden, dan groeit hij sneller.

Ritueel 20: De Rustdag

Wijsheid is als een weg die verschillende richtingen op gaat. Een belangrijke wijsheid, maar net zo belangrijk als het doen van zaken is het nalaten van zaken. Vergeet echter ook niet dat de rust pas volgt na de inspanning. Eerst de haat, dan pas de liefde. Eerst het lijden, dan de kracht uit het lijden. Eerst de verschrikking, dan de groei. Eerst de godenschemering, dan de groene aarde en de tempel met gouden daken. Eerst de wanorde, dan het voordeel. Eerst het verval, dan de schuldvergeving. Eerst de verdediging, dan pas de aanval. En dit alles, en nooit andersom. Ga ervan uit dat het slechtste zich voordoet, en bereid je erop voor. Voor de beste tijden is immers geen voorbereiding nodig.

Wodans dag, de rustdag, moet dus een dag van eerst krachtige inspanning zijn, daarna pas rust. Vang de ochtend dus aan met een ferme wandeling. Neem twee rugzakken, en twee verzamelingen van gewichten. Stop beiden in de rugzakken, en til ze met beide armen. Als de twee evenveel wegen, doe dan een tas om de buik en de tweede om de rug. Ga vervolgens wandelen in de bossen of in de duinen, om er zeker van te zijn dan geen twee stappen hetzelfde zijn. Door het oneven landschap keert de variatie terug in de benen. Variatie is de vijand van utopisme. De utopist wil een homogeen universum, dat overal en altijd hetzelfde is, en wil een mechanische mens, die compleet inwisselbaar is met de ander.

Daarvoor dus de ferme wandeling. Een keer per week is prima, twee keer per week is veel, drie keer per week is te veel. Laat ook vooral de haat niet achterwege voor de lijdensweg. Als je Wodan haat, vereer je hem.

Ritueel 21: Dag van de Maan

De maanfasen weerspiegelen de natuurlijke cyclus. De afnemende maan het verval, de wassende maan de groei. Bij een rustdag hoort een week van werken, dat is het leven. Werk dus hard, werk zorgvuldig, maar doe ook dat wat dan wel nuttig, dan wel leuk is. Het nuttige is vrijwel altijd leuk. Geef dus inzet voor de ander, met zaken waar de wereld beter van wordt. Zorg ervoor dat de wereld na uw bestaan er beter voor staat dan de wereld voor uw bestaan. De maan verdwijnt drie dagen lang. In die drie dagen is werken een sprong in het duister. Risico's nemen is dit ook, en werk kan niet bestaan zonder risico's. Schreeuw 'vince luna' bij ieder risico. De wolf Hati zal de maan verslinden tijdens de godenschemering. Vanuit het duister van het Gapende Gat de wereld opnieuw, en het kabaal van het Volk om haar weer te verwelkomen, in angst en beven.

Ook de hemellichamen, die voorspelbaar lijken te zijn. Over tijd zullen de kleine verschillen echter groot worden, en zullen de geesten de voorspelbaarheid aan stukken scheuren. Zo is het bestaan. Voorspelbaarheid en herhaling zijn slechts illusies. Voor deze illusies een brandend vuur, waarin de illusies verdwijnen. En naar de arbeid gaan wij weer, en aan het onverwachte weer stellen wij ons bloot. Bereid ons voor, o Zon en o Maan, op de onvoorspelbare dagen, die de wijzen denken te weten, tot zij tot de dwazen behoren.

Ritueel 22: De Spiralen van de Stromen, de Schelpen en de Hoornen

Het leven is een stabiele lus van instabiliteit. Het is als een draaikolk die ronddraait, maar toch op zijn plek in de wielen van de kolk blijft. Deze vorm vinden wel door de hele natuur. Schelpen, hoornen, slakkenhuizen: allen zijn het spiralen, die rondtollen, en wiens vorm bij een duw en een schok vervalt tot een nog hogere vorm van verzet. Dit is de ware betekenis van het antifragiele. Het is datgene in beweging, dat bij een schok en een poging om het uit balans te brengen, terugkeer naar een grotere vorm van balans. Het kan nu tenslotte de schok beter aan. Het heeft het verwerkt, en bereid zich voor op een nog grotere schok.

Bij het aanvangen van een strijd moet de angst dus doorbroken worden, en blaast Heimdal op de hoorn. Zijn hoorn geeft aan de lussen en cycli, de eeuwige cycli van tijd, van waaruit het niets steeds weer instabiel wordt, en verwordt tot iets. Maak dus in teken van de eindeloze cycli van schepping, vernietiging en hieruit weer schepping een afbeelding van Heimdal, en eer het met het blazen van de hoorn, dat de godenschemering aankondigt. Drink daarna uit de hoorn, de wijn of de mede, en geraak in dronkenschap in een staat van geestelijke verzoeking. Maak bij de afbeelding van Heimdal een spiraalvormig labyrint. Beloop het al in de geest van de drank. Neem ook gedurfde beslissingen onder invloed van deze geest, maar bekijk de beslissing na de drankroes. Als de beslissing alsnog een goede blijft, dan moet u net zo zijn als de stabiele instabiliteit, het leven, en de geest, en de beslissing nemen.

Wacht op de hagel en de donder. Dat de storm u vormen zal. Dat de pijn en de kou u uit uw slaap doet wekken, en uit uw herhaling zal schoppen. Dat zijn de stormen tenslotte, de boodschappen van de goden aan uw adres, om u te keren tot het onverwachte, waar veel voordeel en veel winst verscholen ligt.

Ritueel 23: Rond de Greppels van de Akkers en de Dorpen

De Arabieren van de woestijn hadden de muruwah, de eer en de schaamte, die hun de woede gaf om het eerloze aan te vallen, zelfs als ze daar geen voordeel bij hadden. De muruwah is nu verdwenen. Dat is de prijs die betaald wordt voor monotheïstische stabiliteit. Dit laat ons zien welke gevaren er verborgen zitten in stabiliteit. Het kan rijkdom geven, maar dit is een ruilhandel met menselijkheid, de natuurlijke drang naar gevaar, risico en waardigheid.

Aldus is de ronde rondom de akkers en de dorpen. Die bestaat om de geesten buiten te houden, maar is ook ter herinnering van de beweging van het bestaan zelf. Als het bestaan stil is komen te staan, dan moet er een ronde plaatsvinden, en moet datgene wat stilstaan bewogen worden. Alles wat niet de beweging kan doorstaan, moet verwijderd worden. Zo is Omnivitalis. Het beweegt, het assimileert, het verwijderd. Neem dus de godenpalen, van Njörd en Nerthus. Neem Freyr met u mee. Doe de ronde rondom de akkers en de dorpen op zijn heilige dag, de Vrijdag van Vruchtbaarheid. Beweging is vruchtbaarheid, stilstand is dood. Zorg voor een afgebakende tocht, hoelang mag het lot bepalen. Wandel met de palen en de afbeeldingen deze tocht, en eindig het waar het begon, met het branden van de wierook, en het offeren van vlees. Het vlees wordt aan stukken gesneden en verbrand, en maakt zo het volgende seizoen mogelijk.

Nu moet de Toer hervat worden. De aarde is stil komen te staan, en Moeder Aarde verlangt een lied. Aan de andere kant van de Noordzee werd dit lied gezongen:

'Erce, erce, erce, eorthan modor,
geunne The se alwalda, ece drihten
eacere wexendra and wridendra,
eacniendra and elniendra
sceafta heries, scire-waestma
and ðaere braden bere waestma
and ðaere hwitan hwaete waestma
and ealra eorthan waestma.
Häl was ðu. Folde, fira modor,
beo ðu growende on godes feaðme
födre gefylled fyrum to nytte -'

'Erce, Erce, Erce, moeder Aarde
meesteres vaan al, eeuwige heerseres,
gun dat de akkers groeien en bloeien,
opzwellen en het goede voorbeeld geven,
prijzenswaardige halmen, een prachtige oogst.
En er groeide een oogst van gerst
en een oogst van wilde tarwe
en van alle andere vruchten des velds.
Heil zij u, aarde, moeder der mensheid
weest groeiend in de armen van de godin,
gevuld met voedsel tot heil der mensheid –'

Prijzenswaardig is de oogst, maar prijzenswaardig ook de maatschappij die dit alles mogelijk maakt. De laatste wordt in stand gehouden door morele symmetrie, de spiegelmoraliteit. Deze spiegel kwam uit de Vruchtbare Halvemaan, waar de akkers ook mogelijk werden gemaakt door handel en de zegeningen van de goden. Prijzenswaardig was Hammurabi. Hij leerde dat vergelding en vergeving niet te scheiden zijn. Wijs was toch de woestijnzon. Wanneer zal hij weer schijnen op muruwah, de Ommuurde, god van de eer? Wanneer zal El weer vereerd worden, zittend op zijn troon, zijn hand geheven, waarbij een woord een woord is? En wanneer worden de Hangenden weer voorgedragen? Zonder eer is er enkel nog de scimitar en de dinar. Beiden zullen de goden willen breken, maar beiden zullen door de goden gebroken worden.

'Stop, o vrienden, en laat ons grieven...'

Ritueel 24: De Yrias, of de Wilde Jacht

Zegeningen aan Julius Civilis. Zegeningen aan Radboud. Zegeningen aan hun woede. Hun woede was de waarheid, het verkiezen van een ware lijdensweg boven een valse verleiding. De verkiezing van een gevaarlijke werkelijkheid boven de comfortabele leugen. Mogen de ganzen de comfortabele leugens in de Wilde Jacht wegjagen.

De dood hoort bij het leven. Hen die het eeuwige leven beloven en erin geloven, sterven alsnog. Oorlog is net zo. Wodan verhongert ons, en bestrijdt ons, ter versterking. Zo ook dus voor ons: strijd is noodzakelijk voor vrede en ook de vredelievende zal strijden. Strijd maakt de vrede steviger. Daar herinnert de Wilde Jacht ons aan. De Wilde Jacht is het dwalen, het dolen van de ziel, zoekend naar onrecht, dat rechtgezet moet worden. Om de nek van de jager hangt de spiegel, die zwaar wordt bij ieder onrecht. Het onrecht valt op zijn schouders. Versnellen wil de wilde jager, de dood van hij die de spiegel breekt. De optocht van dwalende doden is ten voet. Op de schouders weer de twee rugzakken, in de achterste rugzak het eten en het geschriften, in de voorste het wapentuig en de tenten. De jagers hitsen elkaar op, van de levende doden, naar de dode levenden. De goden eisen het, het leven eist het. De Wilde Jacht vind plaats in de periode van de eerste volle maan tot de opeenvolgende nieuwe maan. Koud is dan de wind, dan komt het spookleger tevoorschijn, en herinnert het zich zijn doden in de graven, hen die vielen.

In de wouden in de nacht het Ene Leger, aangevoerd door Wodan. De Verschrikkelijke met zijn speer en zijn wolven, ter paard, de Hemelse Last. Gebruik eer en schaamte voor hem als wapen, ter verbetering van het leven zelf. Slaat u uzelf, net als de wereld dat doet. Beter geslagen worden door de waarheid, dan gekust wordt door een leugen. Laat de kleding en de schoenen gescheurd worden, door de ontberingen en onthoudingen. Aanschouw het voorbeeld van Julius Civilis, die liever verloor dan in slavernij leefde. Hij verkoos oorlog over gevangenschap. Aanschouw het voorbeeld van Radboud. Radboud vroeg aan Wolfram waar zijn voorouders zijn. Wolfram antwoordde dat zijn ongedoopte voorouders eeuwig verdoemd waren. Met de voet van Radboud in de doopvont werd hij overmant door eer, schaamte en woede. De stoet van zijn voorouders waren hem dierbaarder dan een kleine schare armzaligen in het nieuwe hemelrijk. Zijn voorouders waren armzalig van bezittingen, hen die niets dan voorspelbaarheid en gehoorzaamheid willen zijn armzalig van geest. Trek uw voet weg uit de doopvont. Van Thule tot Bactrië, zegeningen voor de lijdenden, in bezit van slechts eer en woede. Dat is de Wilde Jacht.

Ritueel 25: De Heilige Doden

Als het leven voorbij is, dan zal het, net als de dehinah uit de Indische traditie, van lichaam naar lichaam springen. 'De wijze houdt zich niet bezig met dit fenomeen.' Aldus de wijsheid uit de Indus vallei. De gevoelens en verlangens van het leven bestaan slechts even, en zij komen en zij gaan. Het zijn de pleziertjes van de zintuigen, die weinig gevolg hebben voor het leven zelf. Het goddelijke heeft echter wel gevolg voor het leven zelf. Het leven is onmogelijk zonder de woede, onmogelijk zonder de eer, onmogelijk zonder de schaamte, onmogelijk zonder het recht en de volksthing. Zonder lucht en aarde is er geen leven, en het geloof is de schuld die wij betalen aan hen, om te mogen bijdragen aan het leven, zodat het overleeft en verder groeit, zelfs als wij achtergelaten worden.

Het achterlaten dient echter juist te gebeuren, anders zullen de geesten u altijd achtervolgen. Het lichaam dient begraven, of verbrand te worden, zolang het maar wordt blootgesteld aan de elementen, zodat zij het terug kunnen nemen, terug naar de natuur, naar de Donkere Nacht. Het zal dan weer worden als voor de geboorte. Maar het is fout om niet te rouwen. Zo is het altijd geweest, sinds de tijden van Tacitus:

'Bij begrafenissen geen staatsie: dit alleen wordt nageleefd, dat de lijken van roemruchte mannen door middel van bepaalde houtsoorten worden verbrand. Op de mutsaard stapelen zij noch kledingstukken noch reukwerk: aan ieder worden zijn eigen wapenen meegegeven, van sommigen wordt ook het paard mee in het vuur geworpen. Een terp van graszoden verleent het graf hoogte. De pracht van hoog oprijzende en ten koste van veel moeite opgerichte graftomben wijzen zij af, als een last voor de overledenen. Jammerklachten en geween laten zij spoedig varen, smart en droefenis laat. De vrouwen betaamt het te treuren, de mannen te gedenken.'

Dit behoeft echter drie opmerkingen. Het is natuurlijk geen goed idee om levende schepsels mee het graf in te sturen. Het graf is bedoeld voor de doden, niet de levenden. Ook worden niet alleen de roemruchte mannen vereerd, al verdienen die wel onze speciale aandacht. Alle voorouders zijn traptreden vanuit het verleden naar het heden. Wij zijn traptreden van het heden naar de toekomst. Alle voorouders verdienen dus herinnert te worden. Als zij goed gedaan hebben, voor de bescherming die wij van ze genoten en nog steeds doen. Als zij slecht gedaan hebben, van de kracht die zij ons gegeven hebben en nog steeds doen.

Als laatste is er de begraving ter water. Het lichaam wordt op een boot gelegd, en verbrand tot het zinken. En Rhenus zal over hem waken.

Ritueel 26: Het Beeld dat met Bloem is verstrooid

De vreemdste aanblik is die van de rijke slaaf, en de meeloper met een grote mond. De rijke slaaf komt voort uit verlangen. Hij heeft te veel geluisterd naar Freyr, de god van vruchtbaarheid. De verleiding moet vernederd worden. Om deze reden moet zijn aangezicht met bloem verstrooid worden.

Het is dus zaak om een beeltenis van Freyr te maken. Het bloem zal groeien in de akker, en hier kan een klein gedeelte van opzij gezet worden, voor het offer van dit ritueel. Het hout voor het beeldje is een ander verhaal. Het moet van de boom komen, maar de boom is heilig, dus ieder hout komt met een tegenprestatie, namelijk het planten van nieuw gewas. Dat is de uitwisseling. Neem dus takken van een boom. Snij ze af tot een lengte van ongeveer anderhalve hand, bind ze aan elkaar vast, doe ze in een natte en een droge doek, en leg het geheel enkele maanden weg. Was de takken na verloop van tijd, ontdoe ze van alle mossen en oneffenheden, snij de verdonkerde kanten van de takken af, en snij de schors er aan twee kanten horizontaal af. Neem aarde en mest, en stop de takken in de potten met de aarde. Als de takken groeien, stop ze dan in de aarde. Verbind aan een paal een afbeelding van Vidar, de god van het stille wachten. Laat de bomen groeien, en laat bovenal de tijd het werk doen.

Als de bomen in de lentetijd groen worden, is het tijd voor ons ritueel. Maak een afbeelding van de god Freyr. Neem een oneven aantal planten en zet de beeltenis van Freyr in het midden neer. Smeer de beeltenis in met bloem, en zeg op 'Wee o Freyr, mijn verleidingen, een week lang.'

Wanneer iemand de verleidingen weerstaat, veranderd hij van slaaf tot glorieuze. De tegenstrever van Freyr was de god die de verleidingen weerstaat, de god van standvastigheid. Vier hoofden bezit hij, want degene die meester is over verleidingen is heer over de vier windrichtingen. Saxo de Geleerde kwam deze heer tegen, in een Slavische Kapachche.

Zijn naam was Svantovit, en Saxo beschrijft hem zo:

'In het midden van de stad was een open plein met een prachtige houten tempel die hoog in aanzien stond, niet alleen vanwege zijn schoonheid, maar ook omdat er een afgodsbeeld in was opgericht. De buitenkant van de tempel was versierd met verschillende afbeeldingen in zorgvuldig uitgevoerd houtsnijwerk, dat echter op ruwe wijze was beschilderd. Er was maar één deur, maar de tempel zelf was verdeeld in twee ruimtes. De buitenwanden omsloten een ruimte met rode plafonds. Binnen deze ruimte was een kleinere, met kleden omgeven ruimte die op vier pilaren rustte en enkel het plafond en wat balken met de buitenste ruimte gemeen had. In de tempel stond de eerdergenoemde idool die groter was dan een mens. Het had vier hoofden en evenveel halzen die paarsgewijs naar voren en naar achteren gericht waren. De hoofden keken in vier richtingen en hadden een kapsel en een baard zoals gebruikelijk bij de bewoners van Rügen. De god hield in zijn rechterhand een hoorn, gemaakt van verschillende soorten metaal. De priester vulde die eenmaal per jaar met wijn. Daardoor kon hij voorspellen hoe de oogst van het volgende jaar zou zijn. De god steunde op zijn gebogen linkerarm. Zijn mantel reikte tot aan zijn schenen die uit verschillende houtsoorten waren opgebouwd en zo losjes met de knieën waren verbonden dat die nauwelijks zichtbaar waren. De grond onder hem werd door zijn voeten afgedekt. Ieder jaar werd deze god na de oogst vereerd. Dan verzamelde iedereen zich op het eiland voor de tempel. Er werd vee geofferd en er werd een feestmaal ter ere van de goden gehouden. De priester, die anders dan gebruikelijk lang haar en een baard had, reinigde zorgvuldig de tempel die alleen hij mocht betreden op de dag voordat hij het ritueel zou uitvoeren. Daarbij moest hij zijn adem inhouden, zodat hij zich telkens naar de deur moest haasten, opdat de god niet zou worden verontreinigd door een mens die in zijn aanwezigheid ademde. De volgende dag, toen de mensen hun kamp voor de deur van de tempel hadden opgeslagen, nam de priester de hoorn uit de hand van het idool en observeerde nauwkeurig of er wijn was verdwenen, wat als voorteken van een misoogst werd beschouwd. Dan werd het volk gemaand zuinig te zijn, zodat er het jaar daarop nog wat overbleef. Als er dan echter geen wijn was verdwenen, dan voorspelde hij een vruchtbaar jaar. Overeenkomstig de voorspelling met de hoorn diende het volk de oogst op de juiste manier te gebruiken. Vervolgens bracht hij met deze wijn een plengoffer aan de afgod, vulde de hoorn opnieuw en bracht een heildronk uit. Daarbij vroeg hij om voorspoed en victorie voor zichzelf en voor zijn landgenoten. Hij bracht de hoorn naar zijn mond en dronk hem in één keer leeg, waarna hij hem opnieuw vulde en weer in de rechterhand van de afgod plaatste.'

Ritueel 27: De Stoffen om de Godenpalen

De rituelen van de Anonieme Orde zijn een revolte tegen de moderniteit in al zijn vormen. De moderniteit is de overheersende impuls om alles hetzelfde te maken, en om alles mechanisch te laten functioneren. Het is een leefvorm waarin ontsnappen onmogelijk is, omdat dit anders en onvoorspelbaar is. Om deze reden de afbeeldingen van de goden, die in het zicht geplaatst moeten worden, als aanklacht tegen de mechanische eenheid. De godenbeelden zijn een teken van rebellie, tegen de dictatuur van dezelfde meningen, dezelfde handelingen, hetzelfde geloven en hetzelfde doen. Om deze reden is er vijandschap tegen de beelden. Degenen die enkel geloven in hetzelfde en in het voorspelbare willen niets willekeurig. Dan zouden een confrontatie moeten aangaan tegen de willekeur, tegen de ware bron van vrijheid. Vrijheid mag in hun ogen niet bestaan, dus dient al het afwijkende vernietigd te worden. Dit is wat alle tirannen met elkaar gemeen hebben, een ziekelijke drang naar eenheid en naar de machine.

De beelden dienen dus om palen verbonden te worden. Dit zal echter niet genoeg zijn, dus moeten de beelden stevig bevestigd worden. Allereerst moet er een ketting om het beeld gewikkeld worden, met een slot voor de ketting. Hoe meer kettingen er bevestigd worden, hoe beter. Vervolgens moeten we ons richten op het stof. De stoffen dienen twee richtingen op te gaan. Allereerst zijn er kledingstukken, waarvan een gedeelte weggegeven dient te worden aan de behoeftigen. Wat overblijft, dient in rechte lijnen geknipt, en aan elkaar geknoopt te worden. Deze stof dient ook bevestigd te worden aan de beelden en de paal, maar dient ook als signaal naar de buitenwereld, van iets anders, iets dat zij niet voorzien hadden.

Maar dit is niet alles. Niet alleen de beelden, ook degenen die ze bevestigen en die ze vereren zullen gehaat worden, niet om onrecht of om onmenselijkheid, maar alleen omdat zij anders zijn, en niet doen wat hen bevolen wordt. Op hun zullen demonen geprojecteerd worden, en zij zullen doorgaan voor monsters. Het antwoord hierop is wederom de spiegel: hij die een ander alleen om zijn verschillen een monster is, hij zal zelf een monster worden. Duister die geschenen wordt op de ander komt vaak uit de bron van zichzelf.

Ritueel 28: Het Dragen van de Goden

Oorlog is intrinsiek aan het leven. Strijden is echter twijfelen, en iemand die met niemand strijdt, zal strijden met zichzelf. Iedereen die de cyclus des levens doorloopt, zal ook onderbroken worden, en deze onderbreking hoort hem te versterken, niet te verzwakken. Imperfectie moet dan ook omarmt worden, en omarm nooit een lot dat niet de jouwe is. Zelfs als de standvastigheid het einde betekent, dan nog moet het pad doorlopen worden, en kunnen tijdelijke verleidingen nooit het eeuwige doorbreken.

In de lente moeten de goden gedragen worden, om na de dood van de winter het leven te brengen. De godenpaal van vruchtbaarheid moet door de priester gedragen worden, met vier monniken die de stokken van het stoffen vaandel boven de godenpaal dragen. Vervolgens moeten zij een ronde doen, en de volgelingen moeten vaandels en attributen meenemen. Ook moeten zij de vogels voeren, zodat zij de stoet van tijd tot tijd onderbreken, net als het leven gebeurd met onze herinneringen.

Sla aan het einde de godenpaal in de grond. Eindig de optocht daarnaast bij een Meipaal, met daarbovenop de stoffen gebonden. Kies willekeurig deelnemers voor de ronde van de Meipaal, en laat ze zigzaggen, tot de stoffen de Meipaal bedekken, en er bevestiging is van een nieuwe lente, en een nieuw leven.

Ritueel 29: De Houten Offers

Deze rituelen zijn niet de eerste rituelen uitgevoerd door de mensheid. Sommigen van deze rituelen betroffen mensenoffers, een praktijk die ten strengste verboden hoort te zijn. Het mensenoffer breekt de spiegel, en is gericht tegen het leven. Het is een opstand tegen het lot, en een poging om dit lot te beïnvloeden, en het lijden, dat deel van het leven is, wanhopig weg te doen leiden, ondanks dat dit onmogelijk is. Het leven is lijden, en niets kan dit ongedaan maken. Ter herinnering hiervan dus de houten offers, die ons vertellen dat wij onze pijn en verdriet niet moeten inruilen voor eeuwig comfort en geluk. Wij moeten het lijden aanvaarden, als deel van het leven zelf. Zonder pijn weten we immers niet wat slecht voor ons is, en een wereld zonder pijn en zonder lijden zou geen paradijs zijn, maar een dode staat van niets.

Maak dus de lichaamsdelen. Maak de handen, maak de voeten. Stel je ze voor als de eigen handen en voeten, en accepteer de enige ware vorm van offers, namelijk zelfopoffering. Hij die zichzelf opoffert in naam van de naaste, hij is niet klein te krijgen, en hij die zich wil verlossen van zelfopoffering, hij kan nooit groots worden. Graaf de kuil, geef het de houten offers, verbrandt de offers, verbrandt de drang tot verlossing.

Verlossing van lijden is verlossing van het leven. Er kan geen grootsheid uit voortvloeien. Wat verbrandt word, draait dan ook niet om de materie, of zelfs niet om het ideaal. In onze tijd lijken er rondom deze twee gedachten, het idealisme en het materialisme, hele waanwerelden gebouwd te zijn. Telkens wordt herhaalt dat er maar twee mogelijkheden zijn, materialisme of idealisme. Wat vergeten wordt, is de derde mogelijkheid, die ik het 'nachtmerrialisme' genoemd heb. Dit is de aanwending van de kracht van nachtmerries. Het is de kunst van negatieve illusies, in dienst van de mensheid. Ga uit van het ergste, en pas je erop aan, zodat het voorkomen kan worden. Aldus dit houten offer. Het is een nachtmerrie, met als doel het voorkomen van een daadwerkelijk mensenoffer.

Ritueel 30: De Zieneres en de Maansverduistering

Vele vragen zijn gesteld over het verdwijnen van de maan. We weten de mechaniek erachter, maar wat is toch de betekenis ervan? De maan is het licht in de nacht. Het staat voor de vergeving, die zelfs bij de meest hopeloze situatie mogelijk is. Voor deze vergeving is echter wel één essentieel element nodig: schaamte. De maan verdwijnt en wast ter uitbeelding van de schaamte die e mens hoort te voelen voor zijn wandaden. De maan verdwijnt echter ook voor allen die het onrecht aanzien, en er niets tegen doen. Dat is namelijk het enige wat nodig is om onrecht te laten zegevieren.

Om te zien hoe dit plaatsvind, moeten we kijken naar de betekenis die we van de Indiculus krijgen:

'30. Over dat ze geloven dat vrouwen de maan kunnen belezen, zodat ze mensen het hart uit kunnen nemen.'

Gezegend is de wijze vrouw dit deze kennis bezit. Gezegend de wijze man die de kennis gegeven is. En toch wordt de wijze vrouw weggezet als heks, en de wijze man weggezet als harteloze demon. Terwijl beiden hetzelfde weten: schaamte behoeft slechts stilte, als de nacht die volledig donker geworden is. Niet de wolken, maar de schandelijke daden van de mensheid hebben de maan uit de lucht gesmeten.

Hoe zal de mensheid boeten voor deze misdaad? Hij zal de spiegel in ere moeten herstellen. Een bedrieger verdient geen waarheid, net zo min een nobele een leugen verdient. Sla dus de leugens aan stukken, en handel enkel zoals de bedrieger of de wijze handelt. Dan pas zal het licht weer schijnen in de nacht. De straf voor schaamte is durf en arbeid. Dit ritueel dwingt u, na schaamteloos handelen, uw goede naam te herstellen. Dat is de volgorde, eer, daarna schaamte, daarna woede. De zon, de maan, en dan Wodan.

De dag van Tyr is de twijfel, het beraden van het volksthing, maar bij ware schaamte heerst Wodan, en behoeft enkel de strijd tegen de kwaaddoeners. Dit is de ware betekenis van de Anonieme Orde. U heeft geen naam, u heeft een eer. Die eer zal getart worden door zwendelaars, en na beraad zult u in woede ontsteken, en zult u de zwendelaar evenzo behandelen als hij u. Aldus de hele week: de dag van eer, de dag van schaamte, de dag van beraad, de dag van woede, de dag van donder, de dag van vruchtbaarheid, en de vrije dag van de week, die u vandaag leeft.

Laatste Ritueel: Het Eigen Ritueel

Het uitzitten is verre van perfect, en verre van voltooid. Iedere generatie zal dit geloof weer andere zaken nodig hebben, telkens weer. Het is dan ook zaak dat de Anonieme Orde van Civilis nooit statisch zal worden. Corruptie en luiheid liggen onherroepelijk op de loer, dus als de huidige Orde uw eer tot last is, als Wodan u tergt met onrecht en onmenselijkheid van de huidige Orde, dan is afsplitsing uw plicht. Sticht uw eigen Orde. Houdt u zich aan deze 29 rituelen, maar voeg hier ook een laatste, eigen ritueel bij. Hier is het dertigste ritueel voor. Dat is voor uzelf, en uw verantwoordelijkheid. De leider is de lijder. Veel succes.

Ritueel 31: Het Uitzitten

De kern van het uitzitten is de zaken op zijn beloop laten. Komt u in de problemen, neem dan geen onmiddellijke actie. Denk na, en handel dan pas. Of vaak nog beter, laat helemaal na. Ga naar buiten, naar de bossen, neem een kleed mee, eten en drinken, en ga ergens buiten in kleermakerszit zitten. Dit is het fysieke uitzitten, eenvoudigweg buiten zitten, en eenvoudigweg de tijd uitzitten. Mediteer niet, denk niet, sluit uw ogen niet. Zit stil, of zit niet stil. Zit in ieder geval.